

குருநகர் யோகியின் பதைப்புகள்

குருநகர் யோகியின் படைப்புகள்

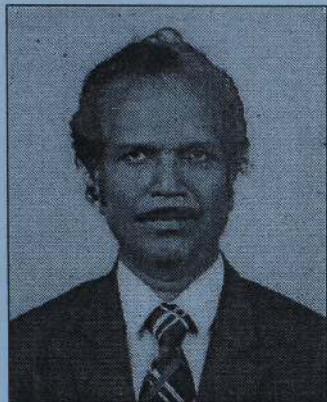
S.N.J. மரியாம்பிள்ளை
(குருநகர் யோகி)

வெளியீடு :
இளைஞர் கலைக்கழகம்,
குருநகர், யாழ்ப்பாணம்.

நூல்	: குநகர் யோசியின் படைப்புகள்
விடயம்	: சிறுக்கதைகள்; கவிதை; நாடகம்.
ஆசிரியர்	: S. N. J. மரியாம்பிள்ளை
	645/1, கடற்கரை வீதி, குநகர், யாழ்ப்பாணம்.
பக்கங்கள்	: 54 + X
முதற் பதிப்பு	: சித்திரை 2008
பதிப்புரிமை	: ஆசிரியர்
வெளியீடு	: இளைஞர் கலைக்கழகம் குநகர், யாழ்ப்பாணம்.
கணினி	ஜெயந்த் சௌந்தர்
வழவழைமெப்பு	: 28 , மாட்டன் வீதி, யாழ்ப்பாணம்.
அட்டை	
அச்சுப்பதிப்பு	: ட. சி. எம். அச்சகம் 464, கவுத்தியசாலை வீதி, யாழ்ப்பாணம்.
விலை	: 100/-

மறைந்த
கிறிஸ்ஸலோஸ் யோசவ் மென்சன் எமில் ஜோலா
(பாமினி)
அவர்களுக்கு...

தூணைப் பஞ்சி...

குருநகர் தந்த படைப்பாளிகளில் ‘குருநகர் யோகி’ என்ற புனைபெயர் கொண்ட ஸ்ரீ. மரியாம்பிள்ளை அவர்கள் ஒரு வித்தியாசமான படைப்பாளி.

சமூகப் பிரக்ஞை மிக்க படைப்பாளியான இவரது சிந்தனைகள் எப்போதும் சமூக மேம்பாடு பற்றியதாகவே இருக்கின்றது. எழுதுபதுகளில் தான் எதிர்பார்த்த சிங்கக் குருநகர் எந்த வகையிலும் சீரழிவடைவதை இவரால் பொறுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை. கல்வி சார்ந்ததாகவோ, ஆண்மீகம் சார்ந்ததாகவோ, கலாசாரம் சார்ந்ததாகவோ, அரசியல் சார்ந்ததாகவோ எதுவாக இருப்பினும் சமூக முன்னேற்றத்தை அது பாதிக்குமென்று சொன்னால் அதனை அவரால் ஜீரணிக்க முடிவதில்லை.

சமூகத்தில் அங்கங்கொள்ளும் பல்வேறு நிலையினராலும் சமூகத்திற்கு இழைக்கப்படும் துரோகங்களையும், அநீதிகளையும் கண்டு மனம் வெதும்பி சமூகம் திருந்த வேண்டும் என்ற ஒரே நோக்குடன் காலத்துக்குக் காலம் தன்

எண்ணத்தில் எழுந்த கருத்துக்களைத் தெளிவுடனும், துணிவுடனும், நேர்மையுடனும் இவர் வெளிப்படுத்தியுள்ளமை பாராட்டுக்குரியது.

குறுங்கதைகளாகவும், கவிதையாகவும், நாடகமாகவும் இந்நாலில் இவர் தெரிவித்திருக்கும் கருத்துக்கள் ஆழ்ந்து சிந்திக்கத்தக்கவை. சமூகத்தில் பல்வேறு குறைபாடுகள் உண்டு. ஆனால் அதனை நன்கு அறிந்திருந்தபோதும் நம்மில் பலர் அதனைச் சொல்லித் திருத்த முன்வருவதில்லை. ஆனால் இங்கே குருநகர் யோகி தன் பொருள் பொதிந்த வார்த்தைகளால் சமூகத்தின் தவறுகளைக் கோடிட்டுக் காட்டி அவற்றைச் சுட்டெரிக்க முயன்றுள்ளார். அவருக்கு எமது பாராட்டுக்கள்.

1970 / 1980 களில் இவரது நாடகப் படைப்புக்கள் மக்கள் மத்தியில் பெரும் வரவேற்புப் பெற்றிருந்ததைப் பலரும் அறிவர். எழுத்தாளனாக, நாடகக் கலைஞரனாக, சமூகசேவகனாக இவர் சமூகத்துக்கு ஆற்றிய பங்களிப்பு சிறப்பானது.

‘உரிமைக்குக் குரல் உறவுக்குக்கை’ என்ற கொள்கையுடன் குருநகர் இளைஞர்கள், சமூகத்தின் மேம்பாட்டுக்காக குருநகர் முன்னேற்ற ஜக்கிய முன்னணியை உருவாக்கிய போது அதன் செயற்பாடுகளில் தன்னை முழுமையாக இணைத்துக் கொண்டு இவர் ஆற்றிய சேவைகள் என்றும் நன்றிக்குரியவை. சிறந்த ஆளுமையும், சமூகம் சார்ந்த உணர்வும், தூரப்பார்வையும் கொண்ட குருநகர் யோகி தொடர்ந்தும் சமூகத்திற்கான நல்ல படைப்புக்களை வழங்க வேண்டுமென்று வாஞ்சிக்கின்றேன்.

வாழ்க நலம்

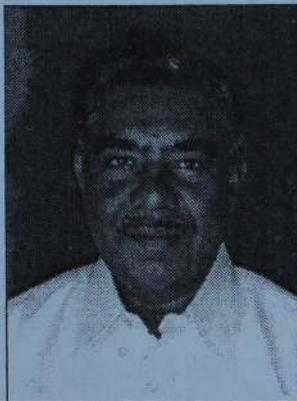
கலாபூஷணம் V.J. கொன்ஸ்ராணரன்

இயக்குநர்,

நெயோ கல்சரல் கவுன்சில்,

யாழ்ப்பாணம்.

28/1, சென். ஜேம்ஸ் மேற்கு வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

தாஸகிரිஸ்ரைப் ஸ்டி...

‘குருநகர் யோகி’ என்று அன்பாக அழைக்கப்படும் யோ. மரியாம்பிள்ளை குருநகரைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவராவர். சென் ஜேம்ஸ் மகா வித்தியாலயத்தில் கல்விபயின்ற இவர் பாடசாலை நாட்களில் பேச்சுப் போட்டிகளில் பங்குபற்றிப் பரிசில்கள் பலவற்றைப் பெற்றுள்ளார்.

1963 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் உள்ளாராட்சி சேவையில் எழுதுவினைஞராக கடமையாற்றி தமது 43 வயதில் ஓய்வு பெற்றிருந்தார். 1972 இல் குருநகர் கலைக்கழகம் நடத்திய சிறுக்கைப் போட்டியில் இவர் எழுதிய ‘இரவுப்பிச்சை’ என்னும் சிறுக்கை முதலாவது பரிசைப் பெற்றுக்கொண்டது. அன்றுமுதல் இவர் எழுதிய சிறுக்கைகள் மல்லிகை, குங்குமம், இதயம், கலைமுகம், செவ்வானம் போன்ற சஞ்சிகைகளிலும், தீப்பொறி, ஈழநாதம் போன்ற பத்திரிகைகளிலும் வெளிவந்துள்ளன.

இவர் எழுதி நடித்த நாடகங்களில் ஊனக்கண், பூலோகம் போன யமன், முள், தாகம் ஆகிய நாடகங்கள் பலரது பாராட்டுக்களைப்

பெற்றவையாகும். திருமறைக் கலாமன்றத்தின் தவக்கால் ஆற்றுகைகளான சிலுவை உலா, அன்பில் மலர்ந்த காவியம் போன்ற நாடகங்களில் நடித்துள்ளார். திருமறைக் கலாமன்ற வெளியீடுகளாக இவரால் எழுதப்பட்ட கணவு கலைந்தது, இரட்டையர், மணப்பெண் போன்றவை வேதாகம வரிசை நாடகங்களாக அச்சுருவில் வெளிவந்துள்ளன.

நீண்ட இடைவெளிக்குப் பின்னர் இவரின் 4வது வெளியீடாக வெளிவரும் ‘குருநகர் யோகியின் படைப்புக்கள்’ என்னும் இந்நாலில் சமூக முன்னேற்றத்தினை மையமாக வைத்து விழிப்புணர்வுக் கருத்துக்களை இக்காலகட்டத்திற்கேற்ப புகுத்திருப்பது பாராட்டுக்குரியதாகும்.

இவர் கலைப்பணியுடன் மட்டும் நின்றுவிடாமல், 1972 ஆம் ஆண்டு ‘புதியதோர் உலகம் காண்போம்’ என்ற உயரிய நோக்கத்தில் உருவாக்கப்பட்ட ‘குருநகர் முன்னேற்ற ஐக்கிய முன்னணி’யில் இளம்பரிதி நாடக மன்றத்தின் பிரதிநிதியாக இணைந்தது முதல் இன்றுவரை சமூகப் பணிகளில் ஈடுபட்டு வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

இத்தகையோனின் 4வது உருவாக்கமான ‘குருநகர் யோகியின் படைப்புகள்’ என்னும் இந்நாலை வெளியீடு வதில் இளைஞர் கலைக்கழகம் (சிறுவர் கலை மேம்பாட்டு சமூக அபிவிருத்திப் பணியகம்) பெருமை கொள்வதுடன், இவரது பணி மென்மேலும் பெருகவேண்டுமென வாழ்த்து கின்றது.

12.03.2008

கி. மா. நெல்சன்

செயலாளர்,

இளைஞர் கலைக்கழகம்,
குருநகர், யாழ்ப்பாணம்.

தானிச் தோற்றுப் பற்றி ...

பாடசாலை நாட்களில் பத்திரிகைகள் வாசிக்கும் பழக்கம், நாளாடைவில் கதைப் புத்தகங்கள் வாசிக்கும் பழக்கமாக மாறிவிட்டது. எதையாவது வாசிக்க வேண்டுமென்ற துடிப்பு.

குருநகர் கலைக் கழகம் நடாத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் பங்குபற்றி ‘இரவுப் பிச்சை’ எனும் முதல் பிரசவத்துக்கு முதல் பரிசு பெற்றுக்கொண்டதால் தொடர்ந்தும் எழுதவேண்டுமென்ற ஆசை.

சிறுகதை; நாடகங்கள் மூலமாக சமூகத்தை முன்னேற்ற வேண்டும். இதற்காக எதையாவது எழுதவேண்டுமென்பதல்ல. இதைத்தான் எழுதவேண்டும், இப்படித்தான் எழுத வேண்டும் என்ற வரையறைக்குள் எழுத முற்பட்டேன்.

சமூகத்தில் எனக்கு ஏற்பட்ட அனுபவங்கள், என் மனதை உறுத்தியவை, பாதிப்புக்கள், வாய்விட்டுச் சிரித்தலை இவைகளின் கலவைகளே எனது படைப்புகள்.

இவை நாலுருவில் வெளிவர கரம் தந்த
S. N. J. அன்ரனிப்பிள்ளை குடும்பத்தினருக்கும்;

கணினிசார் வேலைகளைச் செய்து, வடிவமைத்து உதவிய ‘ஜெயந்த சென்றர்’ நிறுவனத்தாருக்கும்; நூலை முகர்ந்து மனதிற் பட்டதை எழுத்தில் தந்த கலாபூஷணம் V.J. கொன்ஸ்ரன்றென் அவர்களுக்கும்; வெளியீடு செய்ய முன்வந்த குருநகர் இளைஞர் கலைக் கழகத்திற்கும்; சிரமத்தைக் கருத்திலெடுக்காது அச்சிட்டு உதவிய A.C.M. அச்சகத்தாருக்கும்; துணைநின்ற ஏனைய நண்பர்களுக்கும் எனது பசுமையான நன்றிகள்.

S.N.J. மாரியாம்பிள்ளை

(குருநகர் யோகி)

உள்ளே...

சிங்கக் குருநகர் :	1
துடிப்பு :	3
கசப்பு :	5
நகைப்பு :	7
தகர்ப்பு :	9
தவிப்பு :	11
வெறுப்பு :	13
அங்கலாயப்பு :	15
நினைப்பு :	17
எதிர்பார்ப்பு :	19
அருவருப்பு :	22
நடிப்பு :	24
சகிப்பு :	26
பழிப்பு :	28
அழிப்பு :	30
ஊனக்கண் (நாடகம்) :	33
கடல் அலைகள் ஓயாதோ :	44
சலிப்பு :	51

சீந்கக் குருநகர்

என் சிங்க குருநகரே! நான் உன்னை
நேசிக்கிறேன்
உன் கடலையும் காற்றையும் நேசிக்கிறேன்
எப்போதும் என் இதயத்தை அவை
புல்லாங்குழலென இசைக்கின்றன.
பின்வருகின்றாள் வாடைக்காற்று,
ஓ! நீ என் தாயல்லவோ
உன் கடற்கரை மீன்களின் கொள்ளை மணம்
செறிகிறது.
வாசம் கலந்த அக்காற்று மதுவென மயக்கிறது
சோளகக் காற்று வருகின்றது தாயே
எம்மைத் துன்பத்தில் உழன்றிடச் செய்திடவோ?
எவ்வளவு மகோன்னதம் எத்தகைய
பொன்வெயில்?
எத்தகைய சிற்றலைகள் எத்தனை கவர்ச்சி
ஓ! என் தாயே உன் புதல்வர்கள்
கடலைப் போற்றிக் காக்கிறார்கள்.
உன் புதல்வர்கள்
சகல கலைகளையும் பிரசவிக்கிறார்கள்

கவைகளை வளர்க்க கலை அரங்கம் காத்திருக்கிறாள்
முன்னேற்றம் காண இளைஞர் முன்னின்று
உழைக்கிறார்கள்

எல்லோரும் சகோதரர்களாக, எல்லோரும் ஒருவராக
சாதி இன மத பேதமின்றி
என் தலைவைத்துப் பணிகின்றேன்.

ஓ! என் தாயே

உன் மேவு மன் புழுதியை எனக்கு வழங்கு
அதை மீன் முடியென சிரமேல் அணிவேன் நான்
உலகில் நான் பெற்ற பேறுகள் அனைத்தையும்
உன் பாதங்களில் நான் சமர்ப்பிக்கின்றேன்
ஓ! என் போற்றுதலுக்குரிய குருகுல மண்ணே.

குருநகர் கலை அரங்கத் திறப்பு விழா மலர்

12 - 07 - 1972

துழுப்பு

புனித யாகப்பர் ஆலயத்தின் மேற்குப் புற விறாந்தை. வயது முதிர்ந்தவர்கள், நடுத்தர வயதினர்கள் ஓய்விற்காக சூடி பொழுது போக்கும் இடம்.

வயது முதிர்ந்த ஒருவர் சாறம் அணிந்திருக்கிறார். மேலே வெற்றுடம்பு. கைவிரலில் வெள்ளியினாலான ஒரு அழகிய மோதிரம். வாலிப் மிடுக்குடன் சைக்கிளில் வந்த இளைஞன், சைக்கிளிலிருந்து இறங்காமல் படிக்கட்டில் காலான்றியபடி யே...

“பெரிச, நீ இண்டைக்கோ, நாளைக்கோ போயிடுவாய். உன்ற கையில போட்டி ருக்கும் அந்த வெள்ளி மோதிரத்தை தரலாம் தானே... ஆசையாயிருக்கு.”

முதியவர் நிமிர்ந்து பார்க்கிறார். மனவலட மகன். கழுத்தில் சங்கிலி, நான்கு விரல்களில் மோதிரங்கள், கைச் சங்கிலி - அனைத்தும் பவுன்.

முதியவர் மெதுவாகச் சிரித்தபடி,

“தம்பி இண்டையோ, நாளையோ போயிடுவன். காடு வா... வா என்கிறது வீடு போ... போ என்கிறது. நான் போனாப்புறம் களட்டி எடுத்துக்க.”

“நீங்க எல்லாரும் சாட்சி”

மற்றவர்களைப் பார்த்துக் கூறிவிட்டு மிடுக்காகப் புறப்படுகின்றான் வாலிபன்.

* * *

பல நாட்களாக கோயில் விறாந்தையில் பெரிசு இருப்பதும், வாலிபன் வந்து போவதும் கேட்பதும் சாதாரண நிகழ்வாகிவிட்டது.

“என்ன ஐயாமார், என்ற பெரிசைக் காணயில்ல? போயிட்டுதோ...?”

“தம்பி... உனக்கு தெரியாது. நேற்று நீ போனாப்பிறகு அந்தாளுக்கு.. தலை சுத்திவிழ, அவங்கடி ஆக்கள் வந்து கொண்டு போயிட்டாங்க.”

அவரது வயதொத்த இன்னுமொரு பெரிசு கூற... வாலிபனுக்கு மகிழ்ச்சி. அதை வெளிக்காட்டாமல்,

“ஐயோ ... பாவம்.”

* * *

சில நாட்களின் பின், அவன்ற பெரிசை கோயில் விறாந்தையில் காணக்கூடியதாக இருந்தது. முன்னரைவிட மெலிந்து, பலவீனமாக காணப்பட்டார். வந்திறங்கிய வாலிபன் வாய் திறக்குமுன்னே...

“தம்பி நான், வாக்கு மாறமாட்டன். வீட்டிலேயும் சொல்லியிருக்கன்.”

வாலிபன் மிடுக்குடன் புறப்படுகிறான்.

வானத்தில் பேரிரைச்சல்...

பயங்கரமான வெடிச் சத்தம்...

ஊர் அல்லோல கல்லோலப்படுகிறது.

வீதியின் நடுவே மிடுக்கான வாலிபன் உருக்குலைந்து பிணமாக...

கஃப்பு

“அவன் புண்ணியவான் ரோட்டுக் கரையில் நல்ல நிழல் மரமா வைச்சிருக்கிறான்” என்று மனவல் சொல்ல

“ஆறு மாசம் போனா நாம அதுக்கு கீழ் இருந்து ‘காட்ஸ்’ விளையாடலாம்” என்கிறான் சந்தியா.

“எல்லையை சுரண்ட அத்திவாரம் போட்டுட்டான். இது உங்களுக்கு விளங்கயில்ல.”

வெறுப்புடன் டோமினிக் சலித்துக் கொள்ளுகிறான்.

“டோமினிக் உனக்கு எப்பவுமே சந்தேகப் புத்திதான். அவன் செய்திருக்கிற உதவியை புகழாட்டியும் பரவாயில்ல கேவலமாக கதைக்காத” என்கிறான் சந்தியா.

“தம்பியடையான் படைக்கஞ்சான். அவன்ர காதில் கேட்டா... இன்டைக்கு உனக்கு சம்பலும் சோறுதான்.”

சற்றுப் பயத்துடன் மனவல் அக்கம் பக்கம் பார்த்தபடி கூறுகிறான்.

“எப்பவுமே நம்மட ஆக்களுக்கு ‘கச்சை’ நனைந்த

பிறகுதான் புத்தி வரும். பிறகு ஒரு நேரத்தில் நான் சொன்னது சரியென நினைப்பீங்க. ஆனா அப்ப நிலமை மாறி எதுவுமே செய்ய முடியாதிருக்கும்”

மனதிற்குள் சொல்லிக் கொள்கிறான் டோமினிக்.

* * *

நாளொரு வண்ணம் பொழுதொரு மேனி என்பார்களே, அது மாதிரி கத்தாப்பு வைத்தவனின் எண்ணம் போல் மரமானது கிளைபரப்பி நெடுத்து வளர்கிறது. பறவைகளும் அம் மரத்தில் ஓய்வெடுக்கும் நேரத்தில் கீழே இவர்களும் அமர்ந்திருந்து ‘காட்ஸ்’ விளையாடுவார்கள்.

“ஆசிர்வாதம் அண்ணே... மரத்தைச் சுத்தி வலையால் அடையண்ண... ஆடு மாடுகள் காந்தாமல் இருக்கும்.”

என்று மனவல் சொல்கிறான்.

ஆசிர்வாதம் மெதுவாக சிரிக்கிறார்.

மறுநாள் தொலைநோக்குடன் செயற்பட ஆரம்பிக்கிறார் ஆசிர்வாதம். மனவலும் கூட நின்று உதவுகிறார்.

கத்தாப்பு மரத்தைச் சுற்றி கம்புகள் நட்டு வலை சுற்றப்படுகிறது.

தூரத்தே நின்று இவற்றைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த டோமினிக் இரண்டாம் ஸ்தலம் முடிந்து விட்டதாக நினைத்தான்.

* * *

மரம் நாட்டப்பட்டது நிழலுக்காக, வலை சுற்றி அடைக்கப்பட்டது மரத்தின் பாதுகாப்பிற்காக. எவருமே இதனை பெரிதாக நினைக்கவுமில்லை, அலட்டிக் கொள்ளவுமில்லை.

ஆசிர்வாதமும், கத்தாப்பு நிழலில் இருந்து ‘காட்ஸ்’ விளையாடுபவர்களுக்கு குடிக்க தண்ணீரில் இருந்து, பீடி பத்த நெருப்பு... கேட்கும் போதெல்லாம் முகம் சுழிக்காமல் கொடுத்த வந்தது ஒரு தனிக்கதை.

* * *

பின்னொரு நாள்... இரவு முடிந்து விடிந்த போது, இருபது அடி அகலமாயிருந்த அந்த ரோட்டு பன்னிரெண்டு அடியாகியிருந்தது.

தூரத்தே நின்று கொண்டிருந்த டோமினிக் “பன்னிரெண்டாம் ஸ்தலம் முடிந்து விட்டதென” வாய்விட்டுச் சொல்லுகின்றான்.

நகைப்பு

ஒருபுறம்...

அந்த ஊரின் பண்பலம் படைத்தவரில் அவரும் ஒருவர். அவர் குடியிருக்கும் வீதியின் அரசராக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்.

கழிவு தண்ணீர் ஒடும் வாய்க்காலை தனது வீட்டு எல்லையுடன் கல்லுப் போட்டு மறித்து சுகாதாரத்தைப் பேணும் சீர்திருத்தவாதி.

இரவோடு இரவாக வீதிக் கரையில் மலசலகூட குழி வெட்டி, விடவதற்கிடையில் தான் செய்து முடித்த அசிங்கமான வேலை மற்றவர்களுக்கு தெரியாதென்ற நினைப்பில் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவர்.

பணத்தினால் மற்றவர்களின் வாயை அடைத்தும் விடுவார்.

மறுபுறம்...

சாய்ந்தர வேளை.

பண்பலம் படைத்தவரின் வீட்டில் திருமண வீட்டிற்கான ஏக தடல் புடல்.

சொக்கட்டான் பந்தல்...
 வர்ண வர்ண விளக்குகள்...
 வாழை மரங்கள்...
 இளநீர்க் குலை.

நடு இரவில் பார ஊர்தியின் பவனி அந்த வீதியால்
 நடந்தேறியதை பலர் அறியார்.

திருமண நாள் பகல் 10 மணி.

கல்யாண ஊர்வலம் மேள தாளங்களுடன். அலங்கரித்து
 குளிருட்டிய காரில் மணமக்கள்.

நள்ளிரவில் பார ஊர்தி பயணித்து நொடிந்து கிடந்த
 மலசலகூட சூழியின் ‘பிளேற்றின்’ மீது அலங்கரித்து குளிருட்டிய கார்
 வரவும், காரின் பாரம் பொறுக்காது மலகூட சூழியின் பிளேற்றின்
 வெடிப்புகள் விரிவடைய காரின் முன்பக்கம் சூழிக்குள்...

கண்மூடித் திறப்பதற்குள்...

மணமக்கள் மீது பன்னீர் தெளித்து, சந்தணம் பூசப்பட,
 அத்தரை விட மேம்பட்டதான் வாசனை அந்த வீதியையே
 நிரப்புகிறது.

ஹரவர் வாய் பொத்திச் சிரிக்கின்றனர்.

துகர்ப்பு

“அந்தா உங்கட சின்னங்கிள் வாறார்... தெரியும் தானே அவற்ற குணம்?”

“அவரென்ன பெரிய கொம்பா? எனக்குப் பயமில்ல.”

சின்னங்கிள் வருகிறார், ஒரு காலை இழுத்து நடந்தபடி. மெல்லியதும், உயரமுமான உடல். மீசை மட்டும் மொத்தமாக இருக்கும். அதிகம் பேசமாட்டார். ஆனா... அவரது கண்களுக்கு ஒரு விசேட சக்தி இருக்கிறதென்பதை அவரது எதிரிகள் கூட ஒப்புக் கொள்வார்கள். அவரின் கண்களைப் பார்த்து பணிந்து போனதும் உண்டு.

சண்டையென்றால் சின்னங்கிளுக்கு சரியான பயம். இப்படித்தான் முன்னொரு நாளில்... சின்னங்கிளின் தமக்கையின் புருஷனும், தங்கச்சியின் புருஷனும் வாய்ச் சண்டையில் தொடங்கி அடிபிடியில் வர சின்னங்கிளைக் காணவில்லை.

தலை மறைவாகிவிட்ட சின்னங்கிள் எங்கோ இரவைக் கழித்துவிட்டு அடுத்தநாள் காலையிலதான் வீட்டுக்கு வந்தார்.

இப்படித்தான் வேறொரு நாளும்... சின்னம்மாவின் புருஷன் வேதநாயகம் வெறியில வேறொரு வீட்டுக்காரருடன் வீண்சண்டை பிடிக்கப்போய் அவ்வீட்டுக்காரர் அவரை அடிக்க, சின்னங்கிள் உடல் நடுங்க,

“ஐயோ! சின்னையாவுக்கு அடிக்கிறாங்களே, யாராவது அவங்களை பிடித்து விடுங்களேன்”

என்று குளறினானே தவிர தான் போய் விலக்குப் பிடிக்க முடியாதளவுக்கு பயத்துடனே நின்றான்.

இப்படிப்பட்ட சின்னங்கிளை, அந்த ரோட்டில் உள்ள சிறுவர்கள் பயத்துடனேயே பார்ப்பார்கள்.

எத்தனையோ தாய்மார் சின்னங்கிளைக் காட்டியே தமது பிள்ளைகளைப் பணிய வைப்பார்கள்.

சின்னங்கிளுக்கு பிள்ளைகள் சிரிக்கக் கூடாது, அழக்கூடாது, விளையாடக்கூடாது.

“என்ன பிறப்போ இது? என்ன சொல்லி அப்பம்மா பெத்தாவோ தெரியல்”

என பெத்த பிள்ளைகளே சலித்துக் கொள்ளும். சின்னங்கிளின் வீட்டிலும் பேரக் குழந்தைகள் குளப்படி செய்யப்போக...

“டேய் ராஸ்கல்” என்று பெரிதாக அதட்டி தன் கண்முளியை உருட்டுவார். அவரது மீசை அவரது கோபத்திற்கேற்றவாறு துடித்து நிற்கும்.

பேரக் குழந்தைகள் அடங்கிவிடும் அல்லது மகள்மார் தூக்கிச் சென்றுவிடுவார்.

“எனப்பா இப்படி கத்துறீங்க? பிள்ளைகளெண்டா குழப்படி செய்யத்தான் செய்யும். ஊரு உலகத்தில இல்லாததா?... அப்பா உங்களட மகன்...?”

சின்னங்கிள் மெளனமாக தலை நிமிர்கிறார். தலைக்கு மேல் வளர்ந்த பிள்ளை... அவனை வெருட்டி அடக்க முடியுமா? அவனில் ஏற்படும் கோபத்தை பேரக் குழந்தைகளின் மீது காட்டுகிறேன் என்று மகளுக்கு எப்படிச் சொல்வது? தன் இயலாத் தன்மையை எப்படிப் புரியவைப்பது?

சின்னங்கிள் எழுந்து வெளியே செல்கிறார்.

தவிப்பு

கோவிலின் உள்ளே...

“விண்ணுலகும், மண்ணுலகும் அவற்றில் உள்ள அமைப்புகள் அனைத்தும் ஆறு நாட்களில் உருவாக்கப் பெற்றதும், நிறைவாக ஏழாம் நாளில் இறைவன் ஓய்ந்திருந்து ஏழாம் நாளைப் புனிதப் படுத்தினார். கிறிஸ்துவில் அன்பான மக்களே! நீங்களும் ஞாயிறு தினத்தில் ஓய்ந்திருந்து இறைவனுக்கான அந்நாளைப் பரிசுத்தப்படுத்துங்கள்.”

சனிக்கிழமை நடந்த திருப்பவிப் பிரசங்கத்தில் குருவானவர் இரக்கமாக இப்படிக் கூறியிருந்தார்.

கோவிலின் வெளியே...

“அவருக்கென்ன அவரா சாப்பாடு தரப்போறார்?”

“கடலில் கால் பட்டாத்தான் நம்மட வயிறு ஓரளவாவது நிறையும்.”

“இப்பத்தய நிலயில் தொழில் விடுற

நாளைத்தான் பாக்கணும், சனியும் ஞாயிறும்.”

“நம்மட காசில சாப்பிடுறவர் இதையும் சொல்வார், இதுக்கு மேல்யும் சொல்வார்.”

ஞாயிறு அதிகாலை 2 மணி....

இயற்கையின் சீற்றம்...

பாதுகாப்புப் பிரிவினரின் அறிவித்தல் அவசர அவசரமாக....

“கரையோர மக்களே! இன்னும் சில மணி நேரங்களில் ‘சனாமி’ கரையைத் தாக்கும் அபாயம் இருப்பதால் பாதுகாப்பான இடங்களுக்குச் செல்லவும்.”

விடியப்புறம்...

கரையோரத்தில்... மக்கள் எவருமேயின்றி வெறிச்சோடிக் காணப்படுகிறது.

ஞாயிறு திருப்பலிக்கான கோவில் மணி நீண்டு ஓலிக்கிறது.

வெறுப்பு

ஒவ்வொரு முக்கிய சந்தியும்
இளவல்களின் ஆட்சி பீடம்தான்.

நோட்டுகளின் நடு மையம் தான்
அவர்களின் வாகனத் தரிப்பிடம்.

“தம்பிமார் கொங்கம் கரையில் நின்டா
நானும் போக வசதியாய் இருக்கும்.”

58 வயதைத் தாண்டியவர் கேட்டே
விட்டார்.

“என் இரவிலயா ஓடுறாய்? பார்த்து
வெட்டி எடுத்து ஓடுவதுதானே?”

இளவல்களின் அட்டகாசச் சிரிப்பு.

இளம் ரத்தம் இப்படித்தான் பேசும்...
பேசவைக்கும் என எண்ணியவாறு, வயதானவர்
அவர்கள் சொன்னமாதிரி வெட்டி எடுத்துச் செல்ல
முற்பட்டு, அம்முயற்சியில் தோல்வி காண...
சைக்கிஞ்டன் விழுந்தே விட்டார்.

“இதுகளுக்கு ஏன்ரா சைக்கிள் ஓட்டம்...
தூக்கி விடுங்கடா.”

* * *

சந்தியின் ராஜாக்களான வால்களின் வாய்கள்...

“டே... மச்சான், சிவப்பு ரீ சேட்டோட போறதுதான் நம்மானு... எப்படி? இந்த றோட்டுக்கு இந்த முகம் போதும் தானே?”

“நல்ல செலக்சன்டா.”

“மச்சான் இந்த றோட்டில் பாடு அடிச்சாச்சு. விடு கொன்வென்ற றோட்டுக்கு.”

‘பல்சரும்’ ‘ரிவிளஸ்’ சும் பறக்கின்றன.

சந்திக்கொன்று... றோட்டுக்கொன்று, மூலைக்கொன்று; வீட்டுக்கொன்று...

இளவட்டங்களின் பாழையில் ‘பம்பல்’. ஆண் பெண் என்ற பேதமில்லை ஒழுங்கைகள்; ரியூசன் சென்றார்கள்; சிநேகித வீடுகள் இவர்களின் களியாட்டக் களமாக....

சந்தியில்...

“டே... மச்சான் கறுப்பு ஜீன்சும் சிவப்பு ரீசேட்டும் எப்படி? வுக்காயில்ல...”

கண்ணில் போட்டிருந்த கண்ணாடியை களட்டியபடி நன்பன் கேட்க...

மற்றவன் நெளிந்தவாறு...

“என்ற தங்கச்சி”

○○

அந்தாய்ப்பு

முதல் நாள் இரவு...

“தம்பி நாளைக்கு காலம் வெள்ளனயோட நிவாரண சாமானுக்கு ‘டோக்கன்’ குடுப்பாங்களாம். நீ போய்...”

“போனே அங்கால... ‘எனக்கு செவின் ரு எயிற்தெட்டி’ வரை முக்கிய வேலை இருக்கு.”

மறுநாள் காலை...

கூப்பன் கடையில இடிபட்டு, நெரிபட்டு அந்தத் தாயானவள் ‘டோக்கன்’ எடுத்து விட்டாள்.

“தங்கம்... உன்ற மகன் கூட்டாளிப் பொடிகளோட கூடி பள்ளிக்கூடம் போய் வாற பெண் பிரசைகளுக்கு ‘பொடிகாட்’ வேலையெல்லோ பாக்கிறாங்களாம்.”

இதுதானா மகனின் நாளாந்த முக்கிய வேலை? தாயுள்ளாம் மெளனமாக அழுகிறது.

“தங்கம் இந்தக் காவாலிகள்... என்ற மகனென்ன திறமா?”
பகல் 12 மணி

பங்குனி மாதத்திற்கேயுரிய உச்சி பிளக்கும் வெய்யில். மகன் சைக்கிளில் வருகின்றான். தாயுள்ளாம் பூரிக்கின்றது.

“தம்பி இந்த சாமான்களை சைக்கிளில் கொண்டு போய் வீட்டு இறக்கு. நான் மரக்கறி ஏதாவது பார்த்துக் கொண்டு வாறன்.”

“போனே... எனக்கு வேலை கிடக்கு”

தாயுள்ளாம் வேதனையால் சுருங்குகிறது. மகனின் சைக்கிள் ஒட்டத்தொடங்க...

“தம்பி... ஐசி இருக்கா? அங்கால மறிக்கிறாங்களாம்.”

தாயுள்ளாம் மகனுக்காக இரக்கப்பட்டது.

பாரச் சுமைகளுடன் அந்தக் தாய்... ஒரு வழியாக இழுத்துப் பறித்து வீட்டுப் படலையை நெருங்குகிறாள்.

அவளுக்கு மூச்சிரைக்கிறது... வியர்வை வழிய... சீலைத் தலைப்பால் துடைத்தபடி நிமிர...

அவளின் மகன்...

பக்கத்து வீட்டு மரியையை சைக்கிளில் முன்னுக்கு ஏற்றியவாறு, பின்னால் அவளுடைய நிவாரண சாமான்கள் சகிதம் வந்திறங்குகிறான்.

“தம்பி... இறக்கிட்டு வந்து சாப்பிட்டிட்டு போப்பா.”

அது தாயுள்ளாம்.

நினைப்பு

கிறிஸ்மஸ் பெருவிழா திருப்பலிக்கான
அழைப்பு மணி கோவிலில் நீண்டு ஓலிக்கிறது.

கஷ்டங்கள், கவலைகள், நாட்டுப்
பிரச்சினைகளுக்கு மத்தியிலும் ‘லேட்டசாக’
வந்திறங்கிய ஆடைகளை அணிந்தும், முகத்திலான
உறுப்புக்களுக்கு விசேட அலங்காரங்கள் என்ற
பெயரில் அலங்கோலங்கள் செய்தும், பல ரகமான
சென்ட் வகைகளைப் பூசியும் கோவிலுக்குப்
புறப்பட ஆயத்தம் செய்கிறார்கள்.

“இஞ்சேர்... பிள்ளைகளட காப்பு,
சங்கிலிகள் கவனம்.”

“ஓமப்பா... போன நத்தாருக்குகெல்லோ,
கோயிலுக்கு வந்த சனத்தோடு சனமாக
கள்ளாப் படைகளும் உள்ளிட்டுது. நம்மட
சரசின் மகளட காப்பையும் உருவிக்
கொண்டு போயிற்று.”

“புள்ள கண்ணால் காணாம எதையும்
கதைக்கக் கூடாது. கீழே விழுந்ததோ
என்னவோ? கோழிக் கள்ளனும் கூட

இருந்தே லாவுவான். யார் கண்டது?"

அனுபவஸ்தரான அப்பா சூறுகிறார்.

"எடியே புள்ள... இவற்ற கதையை ஒரு கணக்கில எடுக்காதடி. மனுஷன் தொம்மையார் பரம்பரை. புள்ள எதுக்கும் நீ சின்னவள்ட கையை முன்னுக்கு வைச்சிரு. பின்னால கிடந்தா கள்ளார் உருவுறது தெரியாது." அம்மாவின் அறிவுரை.

"நீங்க பிள்ளைகள் விட்டிட்டு தேத்தண்ணிக் கடைப்பக்கம் போயிடாதீங்க. நான் தனிய ஆறு பிள்ளைகளையும் கவனிக்க இயலாது."

* * *

அந்த தாய் பூசையே பார்க்கவில்லை. அவள் பார்த்ததெல்லாம் பிள்ளைகளின் கைகளையும் கழுத்தையும்தான். சம்மா சொல்லப்படாது, பெண்களின் சுபாவத்துக்கே உரியமாதிரி மற்றவர்களின் உடுப்பையும் நகைநட்டுகளையும்தான்.

வழைமைபோல் நத்தார் பெருவிழாத் திருப்பலி இனிதே நிறைவேறி முடிவுற்றது.

கைதட்டல்கள், கை குலுக்கல்கள்...

"ஐயோ! சின்னவள்ட கைச்செயினைக் காணவில்லையே."

தாயின் அங்கலாய்ப்பு...

சனக்கூட்டம் ஒரு கணம் நின்று நிலத்தைப் பார்த்துவிட்டு எதுவுமே நடவாத மாதிரி அசைய ஆரம்பிக்கிறது.

○○

எதிர்பார்ப்பு

“அம்மா... தம்பி வெளிநாட்டிற்கு போயிட்டான் தானே. நாமனும் இந்த நெருக்கடிக்க ஏன் இருக்க... இந்த குச்ச வீட்டை வித்திட்டு கொஞ்சம் தள்ளி வெறுங்காணி வாங்குவது.”

“எடி... உனக்கும் வயசாச்சு... இன்னும் முண்டு குமருகள் இருக்கு. அப்பாவும் போயிற்றேர். அவற்ற தொகைக் காச வந்துதான் தம்பியை அனுப்பினோம்.”

“அதுக்கு இப்ப என்ன? தம்பி அனுப்பமாட்டானா?”

“அதுக்கில்லடி... அவனும் போய் ஒரு வருஷமாச்சு, காயித்ததையும் காணம்;... ஓண்டையும் அனுப்பக் காணம். கழுத்தில, கையில இருந்ததை வைச்சும் வித்தும்தான் சீவியம் போறது. இருக்கிற வீட்டையும் வித்திட்டு நடுத்தெருவிலா நிற்கிறது?”

“நீயென் கொஞ்சமாவது படிச்சிருக்

கனும் உலகம் புரிய. மற்ற வெளிநாட்டுக்காரரை பாத்தியா? ஹலோ என்றால் கிலோவில் காசு வருகுது.”

“உலகம் புரியாததாலதான், மனுஷனும் கள்ளப்படாம் ஒன்றுக்கு இரண்டு வேலை பாத்தும் நானும் நெஞ்சை முறிச்சும் நெருப்புத் திண்டும் உங்களோ...”

“நீ தூள் இடிச்சாய், அப்பம் சுட்டு வித்தாய் இதை இல்லையென்டா சொல்லுறந். தம்பி அனுப்ப பாரன்... நீ ராணி மாதிரி இருக்கலாம்.”

“ஓமம்மா அக்கா சொல்லுறதுதான் சரி. நாம வீட்டை வித்திட்டு வெறும்காணி வாங்கி கொட்டிலாவது போட்டு இருப்பம்.”

அக்காவுடன் மற்ற மூண்டு குமார்களும் சேர்ந்து விடாது குழல் ஊத, அம்மா ஆடிவிட்டாள். வேண்டா வெறுப்பாக வீட்டை ஐந்து லட்சம் ரூபாய்க்கு விற்றாகிவிட்டது.

* * *

“எடியே ரோசம்மா... நல்ல காசக்கு வித்திட்டாய். சரி ... வெறுங்காணி எங்க பாத்திருக்கிறாய்? இப்ப காணி விக்கிற விலையில்... வெளிநாட்டுக்காரரட பவுசால, கேட்பாரற்றுக் கிடந்த பேயுறைந்த காணிகளெல்லாம் கோடியாயெல்லோ போகுது.”

“உண்மைதான்... காணியை வித்திட்டன். இப்ப வாடை வீட்டில இருந்து கொண்டு;... முத்தவருக்கு வாழ்வொண்டு வந்தா வீட்டுக்கு என்ன செய்யிறது?”

“இதை நினைச்ச நீதான் வருத்தக்காறியா போயிடுவா... உனக்கொண்டெண்டா இந்த நாலு குமார்களின் கெதி... நடுத்தெருதான்.”

முத்தம்மாவுக்கு மனதுக்குள் திருப்தி. தன்ற குட்டிகளொண்டும் வெளிநாட்டைக் காணயில்ல, குண்டி சொறிய நகமில்லாதவளட மகன் வெளிநாட்டில். மனப் புகைச்சலை மறைத்து...

“இப்ப குமருகள் கரை சேக்கிறதெண்டா... பொருள் பண்டம் இல்லாட்டியும் குந்தியிருக்க வீடு வாசல் கேப்பாங்களே?” முத்தம்மா போய் விட்டாள்.

* * *

“என அம்மா... வருஷம் இரண்டாகப் போகிறது தம்பியட்ட இருந்து ஒரு கடிதத்தையும் காணலயே?”

“தேவடியான்கள்... பறந்து பறந்து வீட்டை விக்கச் சொன்னீங்க. வித்த காசும் முடிஞ்சு போகுது. உன்னையாவது எவன் தலையிலாவது கட்டலாமென்டால்... கடவுளே.”

பாடுபட்டு நெஞ்சு நோக உலக்கை போட்டு நெருப்புச் சட்டிதிண்ட ரோசம்மா கிளினிக் மட்டையுடன் அலைகிறாள், காச நோயை மாற்ற.

* * *

காச இருந்தாத்தானே சொந்தமும் பந்தமும். அனைவராலும் ஒதுக்கப்பட்டது அந்தக் குடும்பம். அரசாங்கத்தினது பிச்சைச் சம்பளம், குமர்களது குறைந்த உழைப்பு. ரோசம்மா... ரோசாச்சியாகிவிட்டாள்.

* * *

“அம்மா... அம்மா... தம்பியட கடிதம் போல இருக்கு.”

“கெதியா பாரடி... ஒரு வழியா கடவுள் கண் திறந்திட்டார்.”

தாயின் முகத்தில் மலர்ச்சி... மகளின் முகமோ பேயறைந்த மாதிரி.

“அம்மா... அம்மா... தம்பி கலியாணம் முடிச்சிட்டானாம். உனக்கு பேரப்பிள்ளையும் பிறந்திருக்காம். இப்ப சொந்த வீடு வாங்க அலைகிறேராம்.”

○○

அருவருப்பு

“பாத்தியாடி அவளை புள்ளைக்கு வந்த
வாழ்வை. வெளிநாட்டில
கலியாணமாம்?”

சொன்னவளின் முகம் எரிச்சலுடன் கூடி
விகாரமாக காட்சியளிக்கின்றது.

“என்னடி உன்னட்டையும் வெள்ளைத்
தோலும் இடுப்புக்கு கீழ் மயிருமாக
இருந்தால் உன்னட்டையும் கேப்பாங்க.”

“அதுக்கில்லையடி சீதனமும்
வேணாமாம், நகை நட்டும் வேணாமாம்,
காணி பூமியும் வேணாமாம்”

அவளின் சுறுத்த முகம் பேய்மாதிரி
தோற்றமளிக்கிறது.

“அது சரியடி வெளிநாட்டில சரியான
குளிராமே? ரோட்டெல்லாம்
பனிக்கட்டியாய் இருக்க சறுக்கி விழுந்து
இடுப்புடைந்து கை, கால்கள் கூட
முறியுமாமே? எப்படித்தான் இதுகள்
போய் சமாளிக்கப் போகுதுகளோ?”

“குளிரில் விறைத்துச் சாகட்டும். கை, கால் முறிந்து நாசமாகப் போகட்டும்.”

அடக்க முடியாத ஆக்திரத்துடன் மண்ணை அள்ளி வீசி சாபமிடுகிறாள்.

“நமக்கென்னடி போறவளாச்சு; அனுப்பிறவளாச்சு, எடுக்கிறவனாச்சு.”

* * *

வெளிநாட்டிலிருந்து மாப்பிள்ளை அனுப்பிய காசு கிடைத்தவுடன் சுறுசுறுப்பாகிய அக்குடும்பம் ஒருவழியாக ‘கிளியரன்ஸ்’ எடுத்துக் கொண்டு கொழும்புக்கு விரைகிறது. மணமகனின் பெற்றோரும் இணைந்து கொள்கின்றனர்.

கொழும்பில் பாஸ்போட் அலுவல் முடிய ‘எம்பசிக்கான’ பிரயாணம் தொடர்கிறது. ‘ஜஸ்வர்யா’ லொட்ஜ் வாசம், கட்டுச்சோறு, கொழும்பு தண்ணீரில் முழுக்கு இடையிடையே மாப்பிள்ளையோடு ரெலிபோன் உரையாடல். மணப்பெண் இப்ப இன்னும் நிறமாகவிட்டாள்.

2006ம் ஆண்டு 2007ம் ஆண்டாகி 2008ம் ஆண்டின் நடுப்பகுதியில்...

விஸா கிடைத்துவிட்டது.

இன்று இரவு 12.00 மணிக்கு பிளைட். சிறீலங்கன் எயார் வைன்ஸில் புறப்படுவதாக மணமகனுக்கு ரெலிபோனில் தகவல்... விம்மல்... அழுகை. விமானம் புறப்படும் இரைச்சல்.

* * *

வெளிநாடொன்றின் எயார்போட்.

ஆயிரமாயிரம் எதிர்பார்ப்புக்களுடன் ‘வின்ரர்’ காலத்துக்கான குளிரைத் தாங்கிக் கொள்ளக்கூடிய ஆடைகளுடன் அவள் இறங்கி மிரள் மிரள் விழித்தபடி வெளியே வர...

மணமகனின் கையசைப்பில் அவனை நோக்கி நகர்கிறாள்.

இவள் அவனை நெருங்க அவனுக்குப் பக்கத்தில் ஓட்டியவாறு அவன் கையைப் பிடித்தபடி நின்ற சிறுவன்...

“டா... இவங்க யாரு?”

நடுப்பு

“என்னவும், நாள் தவறாம என்னோட பூசைக்கு வாறீங்க. ஆனா ஒரு நாளாவது சற்பிரசாதம் எடுக்கிறதை நான் காணவில்லையே!”

“இஞ்ச பாரப்பா... சற்பிரசாதம் என்பது யேசுவின் உடல். அதிலும் ஆண்டவர் எவ்வளவு நல்லவர். அவரது உடலை சுவைப்பது என்றால்... சுவைக்கப் போகும் நாம் புனிதமாக இருக்க வேண்டாமா?”

“அப்படியெண்டா பூசையில் சற்பிரசாதம் எடுப்பவர்கள் எல்லோரும் புனிதமாக இல்லையெண்டா சொல்லுறீர்கள்?”

“நான் அப்படிச் சொல்ல வரயில்லை. அவரின் திருவிருந்தில் பங்கு கொள்வதற்கு முதலில் நாம் நல்ல பாவ அறிக்கை செய்திருக்க வேணும். மேலும், வீட்டுக்காரோடு அயலவரோடு, ஊர் உலகத்தோடு பகைத்துக்கொண்டு

கதைபேச்சில்லாமல் கறைபடிந்த மனதோடு அவரின் திருவுடலை பெற்றுக் கொள்வது முறையா? இஞ்ச பாரப்பா நானும்தான் பார்க்கிறன். பூசை தொடங்கிமுடியும் வரை இருந்த இடத்தை விட்டு எழும்பாதவர்கள், எழுந்தேற்றத்தைக்கூட மதிக்காதவர்கள், கதைப்பதும் சிரிப்பதுமாக இருப்பவர்கள் சற்பிரசாதம் கொடுக்கும்போது மட்டும் எழும்பிவந்து ஒணான் மாதிரி நாக்கை நீட்டுகிறார்கள். நாக்கை நீட்டினால் பெற்றுக் கொள்ளும் உணவா இது?"

"அப்படியெண்டா இதற்கு என்ன செய்யலாமென்டு சொல்லுங்கோவன்."

"நான் நினைக்கிறன், குருவானவர் பீடத்தின் நடுவில் சற்பிரசாத பாத்திரத்தை வைத்துவிட்டு, திருவிருந்தில் பங்குகொள்ளத் தகுதியடையோர் தாங்களே எழுந்து வந்து தங்கள் கரங்களாலேயே இப்புனிதமான திருவிருந்தை எடுத்துச் சுவைக்கட்டும் என்றால்...?"

மறுநாள் திருப்பலியில்...

"என்னவும், திருவிருந்தில் எவருமே பங்கு கொள்ள வரவில்லையே?"

"உண்மைதான் நீயும் உட்பட"

சீபி

தபச காலத்தின் ஒரு சனிக்கிழமை.

ஊரின் பிரபலமான, மதிக்கத்தக்க ஒருவரின் மரண ஊர்வலத்தின் இடையில்...

கோவிலிலே பூசைப்பலி
ஓப்புக்கொடுக்கப்படுகிறது.

வழமைப் பிரகாரம் நடுக்கோவிலில்
மதிக்கத்தக்கவரின் உடலம்
வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. குருவானவர் மதச்
சடங்கில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்.

மரணச் சடங்கில் பங்கு கொள்ள வந்தவன், மரணச் சடங்கில் பங்குகொள்ள வந்து கோவிலுக்கு வெளியில் நிற்கும் தனது நண்பனைக் கண்ட மகிழ்ச்சியில் அவனை நாடி வர...

“என்றா... உள்ளே போகவில்லையா?”

“காலையில் பூசை பாத்தனான் மச்சான் அதுதான்...”

“என்றா... ஒரு படத்தை இரண்டு தரம் பார்ப்பதில்லையா?”

நண்பனைன் அவனுக்கும்

நன்றாகவே புரிகிறது. ஆயினும்...

“வேறென்ன மச்சான், அந்தக் காலம் தொடக்கம் இன்றுவரை ஒரே படத்தைத்தானே காட்டுகிறார்கள். நீங்களும் சலிக்காது பார்த்து முடிக்கிறீர்கள். புதுப்படம் ஏதாவது...?”

அவனின் வாய் மெதுவாகத் திறக்க,

“ஏன் மச்சான்... நீ கலியாணம் கட்டி எத்தனை வருஷம்?”

“எதுக்கு மச்சான்... 15 வருஷமாகப் போகிறது.”

“அப்ப நீயும் கிட்டத்தட்ட 5275 நாட்களாக, ஒரே படத்தைத்தான் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாய்... சலிக்கவில்லையா?”

“டேய்”

“மச்சான்... கலை வேறு, வாழ்க்கை வேறு. சப்ரர் க்ளோஸ்ட்.”

பழிப்பு

“என்னடி.. நான் சொல்றது உனக்கு விளங்குதா?”

“என்ன விளங்கயிலையெண்டு இப்படி கத்துறாய்? உன்ற நடிப்பெல்லாம் எனக்கெல்லோ தெரியும். என்னொரு புள்ள பெத்தா நிவாரண சாமான் கனக்க வரும் அதுதானே...”

“அப்பிடித்தான்டி... அவன் சிலுவையை பாத்தியா? ஏழு உருப்படி. சாமான்களும் கூட. நமக்கெண்டா...”

“உழைக்க கள்ளன் குடிக்கவும் இதுகளுக்கெண்டால்...”

அவள் சலிப்புடன் முகத்தை திருப்புகிறாள்.

* * *

“எடியே... அவன் அல்போன்ஸ் சொல்லுறான், சமூர்த்திக்காரருக்கு புள்ள பிறந்தால் ஐயாயிரமாமே? அவன்

விதானமாருக்கு பின்னால் திரிஞ்சு எல்லாம் தெரியும்.”

“ஐயாயிரம் மட்டுமா? சுகமில்லையென்டு ஆசபத்திரியில் கிடந்தா காசு, புள்ளைக்கு கலியாணமென்டா காசு, செத்தாலும் காசதான். இந்த காசெல்லாம் உன்ற குடிக்கு முன்னால் எத்தனை...”

“போடி விசரி. புள்ளைக்கு புள்ளையுமாச்சு, காசமாச்சடி.”

“அப்ப... நான் சாக்ட்டா? உனக்கு வயித்துக்க ஊத்த காசம் வரும். இன்னொரு...”

அவள் கோபத்துடன் கத்துகிறாள்.

“உன்ன சாகயாடி சொன்னன்... புள்ளைய...”

“இப்ப பாங்குகளும் புள்ள பிறந்தா காச போடுறாங்க. அப்ப பாங்குக் கொண்டு... சமுர்த்திக் கொண்டு என்று பெத்து...”

“இப்பதாண்டி நீ என்ற மனுசி.”

* * *

“எடியே... எடியே... நிப்பாட்டடி புள்ளை. இலவச சாமான் இனி இல்லையாம். பாழ்படுவார், காச குடுத்தாத்தான் சாமானாம். புள்ளையும் வேணாம், குட்டியும் வேணாம்.”

“என்னப்பா... பஸ்சில ஏறியாச்சே?”

○○

அழிப்பு

அன்றும் அந்தக் கடலோரக் கிராமத்தின்
பொழுது சாதாரணமாகவே விடிகின்றது.

கடலோடும், காற்றோடும்,
வெயிலோடும், மழையோடும், குளிரோடும் சமர்
புரியும் தன்னம்பிக்கை மிகக்கொண்ட அந்த வலிய
உடலுள்வாகு கொண்ட மீனவர்கள் தமது சகல
தேவைகளையும் ‘கரைவலைத்’ தொழில் நிறைவு
செய்யும் என்ற நம்பிக்கையுடன் தொழிலுக்குப்
புறப்படுகின்றார்கள்.

கையிலே ‘விடியச்சோறு’, ‘பழங்கயிறு’,
சிலர் ‘கட்டுமெடி’, ‘மரக்கோல்’ சகிதம் அந்தக்
கடலின் புதல்வர்கள் எதனையும் இலட்சியம்
செய்யாது ஊர்ப் புதினங்களைப் பலமாக
கதைத்துச் சிரித்தபடி ‘ஜெற்றியை’ நெருங்கு
கிறார்கள்.

கருக்கல்... தெரு நாய் ஒன்று பயங்கரமாக
ஊளையிட, அதனோடு சேர்ந்து இன்னும் பல
நாய்களும் ஊளையிடுகின்றன.

“சவங்கள் ஏன்தான் இப்படி

ஞானகர் யோகியின் மூலம்
ஊளையிடுகின்றன?"

"மண்டாடியார்" சவிரியான் மனதுக்குள் எண்ணமிடுகிறார்.

அவர்கள் தொழில் செய்வதற்காக ஏறிப்போக வேண்டிய 'பிலிப்பு படவு' கடல்லையின் தாலாட்டில் ஆடி அசைந்து கொண்டிருந்தது.

"என்ன ஆசீர்வாதம் வரயில்லையா?" தொழிலாளிகளை எண்ணிப்பார்த்த மண்டாடியார் சவிரியான்.

"அவன்ர பிள்ளைக்கு சாமத்தியச் சடங்காம். நாம தொழில் முடிச்சிட்டு அங்க போனால் விழ, விழ 'வடி'யும் கள்ளும் மாட்டலாம். பொழுது பம்பலாகப் போகும்" இது பறுநாந்தின் குரல்.

"அப்ப பின்னேரம் நம்ம படவுகாரர்பாடு ஒரே கொண்டாட்டம் தான்" சேவியர் கூற

"தம்பிமார் தொழிலுக்கு போகேக்க ஆண்டவனே, மாதாவே, படையாளியே என்டு மண்டாடாம இது என்ன குடிக்கதை... அப்ப நாளைக்கு தொழிலை கட்டுறதோ?"

மண்டாடியார் சலிப்புடன் பேச...

"இவருக்கு குடுத்தா மூக்குக்கு பணிய வைக்காம மூக்குக்கு மேலயா வச்சிடுவார்." மெதுவான குரலில் பறுநாந்து.

'பிலிப்பு படவு' நகரத் தொடங்கிய சிறிது நேரத்தில் இடையாளி வரவே.

"அண்ண... அண்ண முன்னால கேடர், சாயவிடு"

கடையாலில் இருந்த சிலுவை அவசரமாக சுக்கானை சாய்க்க படவு நிலை தளம்பி சாயத்தலையாக செல்கிறது.

"சுக்கானியாருக்கு விடிஞ்ச பிறகும் தூக்கமா? அல்லது வரேக்க வடியை கிடியை அடிச்சியா?" -

என்று யேசு கேட்க சுக்கானியார் சிலுவை தூஷணத்தால் பேசுகிறான்.

"மண்டைதீவுக்கு கொண்டலால வேளாங்கண்ணி பாட்டில வளைப்பம். நீரும் நல்ல நீர்" - மண்டாடியாரின் முடிவிது.

பாட்டொப்பத்தில் கடவுத்துக்காரரை கடலில் இறக்கிய பின் படவு வளை வளைக்க உயரப் போகிறது.

"சின்னப்பு கடவுத்து கம்பை கவனமாகப் பாய்" கம்பை வலிந்து பாய்ந்த சின்னப்பு அக்கம்பில் கடவுத்து கயிறை நிறைக்கின்றான்.

சாரத்தை தலையில் சுற்றிக் கொண்டு ‘கச்சசு’ சிலையுடன் கடலில் நின்றவர்கள் வெற்றிலை போட ‘மடுப்பெட்டியை’ எடுக்க, சிலர் பீடி சுருட்டைப் பற்ற...

“அண்ண ஒரு பீடியை தாவன்” - சின்னத்தம்பி.

“எண்டா உழைக்கிறதை கொண்டு போய்...” பேசியபடி பீடியை கொடுக்கிறான் சிலுவை. கீழ்ப்புறத்தாரும் மேல் புறத்தாரும் நாரியில் மாட்டியிருந்த பழங்கயிற்றை கம்பான் கயிற்றில் முறைப்படி சுற்றி, கரைவலைக்கேயுரிய லாவகத்துடன்... சரிந்த இழுக்க,

“பூட்டா பருமலுப்பாய் பொற்சிரசிலே பொறுக்க நாட்டா பாமரத்தை நாலுபண்ணிலே பொறுக்க” என அம்பா பாடியபடி சீராக இழுக்கிறார்கள்.

“டேய் ‘மேலாப்பாச்சி’ லாவறார் மீன் பட்டிருக்குப் போல... ஒத்து இழுங்கடா.”

அவர்களது இழுவையில் புதியதொரு வேகம்.

‘எருவலைக்குள்’ விளமீன்கள்... வரிசை கட்டி... சிவப்பெறிந்து...

“படையாளி கைவிடேல. 25 கூறுக்கு பதிவில்ல.”

“சிலுவை, கச்சானுக்க பார்...!”

“ஓமடா வாறானுகள்”

“நாம தொழிலாளி என்று தெரியும்தானே? ஒன்றும் செய்யமாட்டான்.”

வேளாவுக்கு அஞ்சாதவர்களின் முகங்கள் பழுதுபட்ட மீன்கள் மாதிரி வெளிறிவிட்டன.

சட்...சட்...சட்...சட....

கடல் நீர் செந்நீராகியது.

அவர்களது மரண ஒலம் வெகு தூரம் வரை கேட்கிறது.

காற்றும் கடலும் சில நிமிடங்கள் வரை அடங்கி கிடந்தன.

கடற்கரை மணலும் கடல் நீரும் போட்டிபோட்டு சிவந்தன.

மறுநாள்... 31 கடலின் புதல்வர்களையும் மண்ணில் புதைத்தவேளை சூறாவளி வீசியது. கடல் பொங்கியெழுந்தது.

அப்பொழுதும் நாயோன்றின் ஊளைச் சத்தம்.

ஹனக் கண் (நாடகம்)

வணக்கம்.

கண்ணால் காண்பதும் பொய், காதால் கேட்பதும்
பொய், தீர விசாரித்தறிவதே மெய்.

உண்மைகள் மறைக்கப்படுவதில்லை காலமெனும்
காற்று புயலாக மாறி சூறாவழியாக வீசும்போது.

பொய்மைகள் அழியத்தான் வேண்டும். இதுதான்
உண்மையும் உலகின் நியதியும்

உண்மை ஒன்றிருக்க உனங்க் கண் கொண்டவர்கள்
தங்கள் உனகம்,

கற்பனைக் கேற்றவாறு உண்மையைக்
கொச்சைப்படுத்தி

மனம் போனவாறு தமது மன உளைச்சலை,
காழ்ப்புணர்வை, பொறாமையை

வெளிக் கொணர்கிறார்கள்.

இதுதான் இன்றைய சமுதாயம். இச்
சமுதாயமானது

தமது சொத்தாகிய உனங்க் கண்ணை
தோண்டியெறிந்துவிட்டு

ஞானக் கண்ணை திறக்க வேண்டியே உனங்க
கண்ணை படைத்தேன்... நன்றி.

காட்சி - 1

ஊருக்கு புறம்பே உள்ள ஏழ்மையான குடிசை.

இரவு 7.00 மணியிருக்கும்.

குடிசையில் மங்கலான வெளிச்சம் தெரிகிறது.

ஒரு உருவம் அங்கும் இங்கும் பார்த்தபடி பதட்டத்துடன்
குடிசைக்குள் செல்கிறது.

குடிசைக்கு வெளியே இருவர் குடிசையை அவதானித்தபடி
இருக்கின்றனர்.

காற்று பலமாக வீச... குடிசை விளக்கு அணைகிறது.

வெளியில் இருந்த இருவரும் குடிசைக்கு சமீபமாக செல்கின்றனர்.

வெள்ளை :-

டேய் முனகல் சத்தம் கேட்கிறதே!

மரி :-

வெள்ளை, வர வர உனக்கு மூளையே வெற்றிடமாக
போயிற்று... ஏண்டா நீதான் கலியான வீட்டில் செத்த
வீட்டில் வெட்டுற மாட்டின் மூறையை சாப்பிடுகிற
வனாச்சே?

வெள்ளை :-

இந்த நக்கல்தானே கூடாதென்கிறது. அது சரி, அது என்ன
முனகல்.

மரி :-

பந்து விளையாட்டின் உச்ச கட்டத்தில் ஆய்... ஊய் என்று
கத்துவாங்க. இந்த விளையாட்டில்...

(கொட்டிலுக்குள்ளிருந்து)

பெண் :-

மூன்று நாளாக உன்னைக் காணாம் என் கண்கள்...

ஆண் :-

எனக்கும் அப்படித்தான். என்ன செய்வது எவர்கண்ணிலும்
படாமல் வருவதென்றால்.

பெண் :-

கவனம் யாராவது கண்டுவிட்டால் உன் வாழ்க்கையே பாழாகிவிடும்.

ஆண் :-

பயப்படாதே உன்னைப் பார்ப்பதற்காக எந்த மதிலையும் தாண்டத் தயார்.

(கொட்டிலுக்கு வெளியே)

வெள்ளை :-

டேய் மரி பாத்தியாடா? அவனைப் பார்க்காவிட்டால் இவருக்கு

மரி :-

வெள்ளை, கண்ணின் கடைப்பார்வை கண்ணியர் காட்டிவிட்டால் காளையர்க்கு மாமலையும் ஓர் கடுகாம்... பாரடா. அவன் மதிலை தாண்டி வாறானாம்.

வெள்ளை :-

ஏன் மச்சான், இவன் உயரம் பாயுற போட்டியில் பங்குபற்றி சாதனை படைக்காம இங்க ஏன் வாறான்?

மரி :-

போடா... போ... அதுதாண்டா இங்கு நடக்கும் தோல் வியாபாரத்தின் மகிமை. அண்டமா முனிவரெல்லாம் அடங்கி, ஒடுங்கிய இடமல்லவா?

வெள்ளை :-

டேய் மரி அவன் வாறாண்டா... மறையடா... அவன் பார்த்திட்டா

ஆண் :- (மெல்லி குரவில்) பாட்டு

அம்மா என்றழைக்காத உயிரில்லையே

அம்மாவை வணங்காத உறவில்லையே

நேரில் நின்று பேசும் தெய்வம்

பெற்ற தாயன்றி வேறில்லை.

வெள்ளை :-

வெள்ளை நாமரும் ஒருக்கா...

மரி :-

சீச்சி... ஆஸ்பத்திரிக்கு போய் வந்தவங்க சொல்லுறதைக்

கேட்டா இந்தப் பக்கமே தலை வைச்சுப் படுக்க பயமாய்
இருக்கடா?

வெள்ளை :-

நீ அந்த வருத்தத்துக்கு பயப்படுகிறாய் போல தெரிகிறது. அப்ப
சரி வேணாம் நாம போய் வடியைக் குடிச்சிட்டு.

மரி :-

மச்சான் இரண்டு பெப்சியை உள்ளே தள்ளினாலும் கிக்
பண்ணுதில்லையே.

வெள்ளை :-

வாடா வா தண்ணீ கலக்காம பச்சைய வாங்கிக் குடிப்பம்.
கெதியா வா முடிஞ்சிடப் போகுது.

காட்சி 2

குடிசை

வெள்ளை :-

மரி... அங்க பாரடா? நம்மட ஜி எஸ்சும் பாஞ்சு பாஞ்செல்ல
போறார்.

மரி :-

பாவமடா அந்தாளுக்கும் பெஞ்சாதி இந்தாளட கரைச்சலால
நேரகாலத்தோட போயிற்றா? என்ன செய்கிறது தண்ணீர்
ஒடவேண்டும்மென்றால் வடிகால் தேவை தானே?

வெள்ளை :-

மரி... அது என்னடா இந்தாளட கரைச்சலால எண்டு...

மரி :-

உனக்கு ஒண்டுமே தெரியாது... கிணற்றுத் தவளை மாதிரி.
பாரேன்... வரட்சி என்றா நிவாரணம். வெள்ளம் வந்தா
நிவாரணம். அகதி நிவாரணம். இவ்வளவும் காணாதெண்டு
புயல் வேறு இதால் வாறதை வாய்க்குள்ள விட்டிட்டு வீட்ட
போனா நித்திரையா வரும் அசதியில கிடப்பவர்களையும்....

வெள்ளை :-

டோன்ற ரோக் திஸ் சப்ஜெற்... அவன் காதில விழுந்தா நமக்கு
கிடைக்கிற பிச்சைச் சம்பளமும் போயிடும் பொறு... பொறு
கொட்டிலுக்க...

(குடிசையின் உள்)

பெண் :-

போன மாதமும் வரயில்லை. இந்த மாதமும் முடிய போகுதே. வராமல் விட்டிடுமோ?

விதானை :-

நான் என்ன செய்ய? உனக்கு வாற்றுக்காக எவ்வளவொ றை பண்ணிப் பார்த்தன் முடியாது போல் தெரியுது.

பெண் :-

உங்களால் முடியாதென்டா?

விதானை :-

என்ற கையில்யா இருக்கு. உன்னைப் பற்றி இந்த ஊரில் இருக்கிற யாரோ மெட்டைக் கடிதம் எழுதி என்ற பெரியவருக்கு அனுப்பியிருக்கிறான்.

பெண் :-

அவங்க நாசமாக போக. ஏதோ உங்களால் கிடைக்கிற கொஞ்ச சந்தோசத்தையும் பறிச்சிடு வாங்களோ?

விதானை :-

உனக்கும் புருஷன் இல்லை. என்னால் ஏலு மட்டும் உனக்கு செய்வன். ஆனா அதுக்குள்ள உன்னை பொலிஸ்காரன் பிடிச்சு வானில் ஏத்தி அனுப்பிடுவான் போல இருக்கே.

பெண் :-

எங்க அனுப்புவாங்க... அப்படி யெண்ட இனி நான் அவனையும் பார்க்க முடியாதா?

விதானை :-

அந்த இடத்துக்கு அனுப்பினா அவன் என்ன நானும் பார்க்க முடியாது தான்.

பெண் :-

நான் தேடிய இந்த வாழ்க்கை என்னோடே முடியட்டும். அவர்களையும் இனி வர வேண்டாமென்று சொல்லுங்க.

விதானை :-

எனக்கு கவலைதான் விதி உன்னையும் விடாது, உன் போன்றவர்களையும் விடாது. நான் வாறன். (விதானை. வெளியேறுகிறார்)

மரி :-

என்னடா வெள்ளை, சாத்தானும் வந்த வேலையை
முடிச்சிட்டு வேதமெல்லே ஒதிவிட்டுப் போகுது.

வெள்ளை :-

யாரடா கண்டது எந்தப் புற்றில் எந்தப் பாம்பு இருக்கென்டு.

மரி :-

வெள்ளை... செய்யுற வேலைக்கு காசையும் வாங்கிறாங்க...
தோலையும் தேடுறாங்க.

வெள்ளை :-

மரி ரேக் இற் ஈசி.

மரி :-

என்னடா இங்கிலீசில் வெளுத்து வாங்குறாய்.

வெள்ளை :-

ஏண்டா... இப்ப லோங்கிசு போட்டுத்திரியுறவங்களுக்கு ஏக்கு
அடுத்தது பி என்று தெரியாது. நான் காபொத சாத
படிச்சவனாச்சே...

மரி :-

டேய்... ஓட்டா ஓடு... அங்க பார் கல்லுக் கொண்டு ஓடி
வாறாங்க பாவிகள். பாவி மரியமதலேனாவுக்கு எறிய வந்த
மாதிரி.

காட்சி 3

குடிசை - காலை வேளை

வெள்ளை :-

என்னடா இன்று வியாபாரம் படுத்து விட்டதோ?
ஓருவரையும் காணவில்லை. வெற்றிடத்தை நிரப்புவோமா?

மரி :-

டேய்... டேய்... உன்னை எந்த சோப் போட்டும்
வெள்ளையாக்க முடியாது. நம்மட தகுதி என்ன? மதிப்பு
என்ன? நம்மட வெவலில் இருந்து இறங்கப்படாது புரிஞ்சுதா?

வெள்ளை :-

டேய்... டேய்... அங்க பார் அதிசயத்தை.

மரி :-

என்னடா என்ன? உலகில எட்டு அதிசயம் தான் இருக்கு. நீ சொல்லுறதைப் பார்த்தா ஒன்பதாவது அதிசயத்தை கண்டு பிடிச்சிட்டாய் போல இருக்கு. இதுக்காக உனக்கு டாக்டர் பட்டம் கிடைக்குமோ?

வெள்ளை :-

போடா போ எனக்கு இந்த டாக்டர் பட்டமும் வேண்டாம், ஜேபி பட்டமும் வேண்டாம். அதுதான் வீட்டுக்கு வீடு குப்பையாக கிடக்குது. புதிதாக ஏதாவது

மரி :-

பெருங்குடி மகன் - எப்படி இந்தப் பட்டம்.

வெள்ளை :-

சைலன்ஸ்... சைலன்ஸ்... அதிசயம் நெருங்கிவிட்டது. (பாதர் ஒருவர் குடிசையை நோக்கி வருதல். பாதர் குடிசைக்குள் சென்ற பின் வெளியில்)

மரி :-

அவமானம்... நமது மத்திற்கு மாபெரும் அவமானம், நாமதான் ஆசாபாசத்திற்கு அடிமையாகி தவறு விடுகின்றோமென்றால் முற்றும் துறந்த இவர்களுமா?

வெள்ளை :-

மச்சான் முன்னோர்கள் வலு கிளீயராக சொல்லியிருக்கிறார்கள் களவையும் கற்று மற... முற்றும் அறிந்து துறந்தவன் தான் துறவி என்று. நீ கேள்விப்பட்டதில்லையா?

மரி :-

அறிவது தவறல்ல, அனுபவிப்பது தவறல்லவா?

வெள்ளை :-

ஸ்ரோப் நொன்சன்ஸ் யுவர் பிளதி ரோக் நெருப்பு சடும் என்று தொட்டால்தானே தெரியும். சூடு கண்ட பூனைதான் அடுப்படி நாடாது. ஆம் ஜீ கரெக்ட்.

மரி :-

ஓம் மச்சான் பைபிளில் கூட எழுதியிருக்கு நீண்ட அங்கி அணிந்தவர்களை நம்ப வேண்டாம் ஏனெனில் அவர்கள் விதவைகளின் உடமைகளை விழுங்குகிறார்கள் என்று யேசு போதித்ததாக.

வெள்ளை :-

வெல்டன் மரி வெல்டன். நீயும் இப்ப... இந்த மாற்றுச் சபைகளில் உள்ளவர்கள் இத்தனையாம் அதிகாரம் இத்தனையாம் வசனத்தில் இப்படி எழுதப்பட்டிருக்கிறது. என்று சொல்வது மாதிரி நீயும் சொல்லிவிட்டாய் ஏது நீயும் மதம் மாறிவிட்டாயோ?

மரி :-

மச்சான் மாற்றான் தோட்டத்து மல்லிகையும் மணக்கும் என்று பேரறிஞர் அண்ணா பேசியிருக்கிறாரே. ஆனாலும் நான் என்னை பெற்ற தாயை மறக்கமாட்டன்.

வெள்ளை :-

மாற்றான் தோட்டத்து மல்லிகையின் மணத்திலதான் அவரும் உள்ளே போயிருக்கிறாரோ?

மரி :-

டேய்... டேய்... குரு சாபம் பொல்லாதடா.

வெள்ளை :-

போடா... அந்தக் காலம் மலை ஏறிவிட்டது.

(குடிசைக்குள்)

பெண் :-

நீங்கள் வருவதால் தான் எனது உடலும் உள்ளமும் ஆனந்தமடைகிறது.

பாதர் :-

நோயுற்றவனுக்குத்தானே வைத்தியம் தேவை. மேலும் உன்னைத் தேடி வருவது எனது கடமைகளில் ஒன்றென்பதை மறந்து விடாதே.

பெண் :-

என்றாலும் உங்களுக்கு சிரமம் தானே.

பாதர் :-

என் சிரமத்தைப் பார்த்தால் நீ ஆறுதல் அடைய முடியுமா? மேலும் இது அவரின் உடல்ஸ்வா? இதைப் புசிப்பவன் நித்திய பேரின்பத்தை அடைவான். நீ இருக்கும் வரை நான் வருவதை நிறுத்தமாட்டேன்.

பெண் :-

நீங்கள் பேசிக்கொண்டிருக்கும் நேரத்தில் என் உடல் உபாதைகள் குறைவது மாதிரி இருக்கிறது.

(குடிசைக்கு வெளியே)

மரி :-

பார்த்தாயா வெள்ளையா அந்த பச்சைத் தேவடியாளின் பேச்சை; ஒணான் நிறத்தை மாத்துவது மாதிரி. வாற ஒவ்வொருவருக்கும் ஏற்றமாதிரி கதைக்கிறாள்.

வெள்ளை :-

பசியில்லாத போது புசிப்பதும், தாகமில்லாத போது பானம் பண்ணுவதும் இந்த இரண்டு கால் மனிதன் தான். இவர்களுக்கு நேர காலமே இல்லையா?

மரி :-

டேய்... டேய் பசித்தமும் குழந்தைக்கு தாய்ப்பால் என்றால் என்ன புட்டிப்பால் என்றால் என்ன. வயிறு நிரம்பினால் சரி

வெள்ளை :-

மரி... மரி... அங்க பார் முன்பு இரவில வாறவன் இப்பதுணிந்து பகலில வாறான்.

மரி :-

ம... முற்றும் நனைந்தவனுக்கு கூதலென்ன? குளிரென்ன? ஆனா உள்ள வெள்ளை லோ இருக்குதே! (பொடியன் கிட்ட வர - மரி பாட்டு)

மரி :-

வாங்க மச்சான் வாங்க வந்த வழியைப் பார்த்தப் போங்க ஏங்கி ஏங்கி நீங்க ஏன் இப்படிப் பார்க்கிறீங்க...

வெள்ளை :- (பொடியனைப் பார்த்து)

தம்பி உள்ளுக்க தோல் வியாபாரம் மும்முரமாக நடக்குது. கொஞ்சம் பொறுங்க, அவர் அலுவலை முடிச்சிட்டு வரட்டும்...

பையன் :-

நீங்க சொல்வது விளங்கவில்லை?

மரி :-

விளங்கவில்லையா? அல்லது விளங்காத மாதிரி நடிக்கிறாயா? நாங்க பார்க்கத்தக்கதாக நீ வாறாய்; ஜி எஸ் வாறார்; பாதர்

வாறார். நாங்க காணாதபோது இன்னும் எத்தனை பேர் வாறாங்களோ?

பையன் :-

அட பாவிகளா? ஊனக் கண் படைத்த உலுத்தர்களே! தெய்வத்தை தேவடியாள் ஆக்கிலிட்மூர்களே! (ஆக்திரத்துடன் உள்ளே சென்ற பையன் சீலையினால் மூடப்பட்ட ஒரு உருவத்தை தூக்கி வருகிறான். பாதரும் வருதல்)

பாதர் :-

தம்பி அவர்கள் உனக்கு கூறியதை நானும் கேட்டேன். உன் அம்மாவும் கேட்டார். கேட்ட மாத்திரத்திலேயே அம்மாவின் உயிர்...

பையன் :-

ஜேயோ அம்மா... இந்த ஊனக்கண் படைத்த உலுத்தர்களின் சமுதாயத்தில் இனியும் இருக்கக் கூடாதென்று போய் விட்டாயாம்மா? போம்மா போ நீயாவது நிம்மதியாக உறங்கு. ஆனால் நம்ம நிம்மதியை பறித்த இவர்களை...

பாதர் :-

தம்பி... “தந்தையே இவர்களை மன்னியும் ஏனெனில், தாங்கள் செய்கிறது இன்னதென்று இவர்களுக்கு தெரியவில்லை” என்று யேசு வேண்டியதை மறந்து விடாதே. இவர்களைப் போகவிடு.

காட்சி 4

(எரிந்த குடிசையின் முன் அமைதியான குரலில்)

வெள்ளை :-

மச்சான், அந்தப் பொடியனை தகப்பன் இல்லாத காரணத்தால் பாதர் போடிங்கில் சேர்த்திருக்கிறார். தாய்க்கு தொழுநோய். தாயைப் பார்க்கத்தான் வந்து போயிருக்கிறான்... நாமதான்...

மரி :-

தொழுநோயாளர்களை முதலில் தனிமைப்படுத்த வேண்டும்.

அது பற்றி வைத்தியசாலைக்கு அறிவிக்க வேண்டும். ஜி எஸ் ஏன்...

(ஜி எஸ் வருகிறார்)

ஜினஸ் :-

அறிவிக்கவில்லை என்றுதானே கேட்கப் போகிறீர்கள். வைத்தியசாலையில் சேர்த்தால் தன் மகனை பார்க்க முடியாது போய்விடும் என்ற தாயின் தவிப்புக்காகவே இதனை செய்தேன். மேலும் பிச்சைச் சம்பளம் கொடுப்பதற்காகவுமே வந்து போனேன். இதனை நீங்கள் வித்தியாசமாக...

வெள்ளை :-

உண்மைதான், உண்மைதான்

மரி :-

அப்ப பாதர் (பாதர் வந்த கொண்டே)

பாதர் :-

நோயாளிகளை சந்திப்பது எமது கடமைகளில் ஒன்று. மற்றும் தினமும் வந்து தேவநற்கருணை வழங்குவேன்.

மரி ,வெள்ளை :-

ஐயோ பாதர் எங்களை மன்னித்த விடுங்கள். குடிசைக்குள் பேசப்பட்ட கதைகளை புரிந்து கொள்ள முடியாமல் போய்விட்டதே. பாதர் எங்களை மன்னித்து விடுங்கள்.

பாதர் :-

மனந்திருந்தும் எந்தப் பாவிக்கும் மன்னிப்புண்டு. கோட்டிளாஸ் யூ (பாதர் போதல்)

வெள்ளையன் :-

சீர்கெட்ட சமூகமே! நாங்கள் திருந்திவிட்டோம்.

மரி :-

நீங்களும் திருந்தங்கள். ஊனக் கண்களை பிடுங்கி ஏறியுங்கள்.

○○

கலைக்கழகம் 1966 இல் நடாத்திய
நாடகப்போட்டியில் பங்குபற்றியது.

கடல் அலைகள் ஒயாதோ?

வாடைக் காற்று வீசிக் கொண்டிருந்தது. தெமாத காலமாகையால் ‘வெள்ளாப்பு’ சமயத்தில் பனி அதிகமாக இருந்தது. காற்றின் வேகத்தால் கடலலைகள் மிகுதியாக இருந்தன. ஆகவனின் கதிர்கள் ஒரு கரை மணல் புட்டியின் மேல் பக்கத்தை செந்நிறமாக்கிக் கொண்டிருந்தன. உதயகாலப் பறவைகள் அங்கு மிங்குமாகப் பறந்து கொண்டிருந்தன. பொழுது புலர்ந்து விட்டது.

அதுவரைக்கும் காத்திருந்தவன் போல் ‘அடுப்புக் கல்லுப் பாட்டில்’ வள்ளத்தில் இருந்த அல்போன்ஸ் மடிப்பெட்டியைத் திறந்து வெற்றிலை பாக்குச் சப்பினான். பின் பீடித் துண்டோன்றை பற்ற வைத்துக் கொண்டு தன்னுடைய சிறு வள்ளத்திலிருந்து கடலில் இறங்கினான், அவனது உடம்பில் ‘கச்சை’ சீலை மாத்திரம் கட்டியிருந்தான். அவனது வள்ளம் மிகவும் சிறியது. வள்ளத்து ‘ஓட்டம்’ வரை தண்ணீர் இருந்தது. கடலில் இறங்கியவன் தண்ணீர் உடம்பில் பட்டதால் ஒரு முறை

உடம்பை சிலிர்த்துக் கொண்டான். உடனடியாகத் தலை தாழ்த்தி நீரில் மூழ்கி எழுந்து குளிரைப் போக்கிக் கொண்டான்.

வள்ளத்திலிருந்த கம்பைக் கையிலெடுத்து ‘சிறகுவலை’ பாய்வதற்காக வாசஸ் கம்பை கடலின் மணலில் குத்தி ஆட்டி ஆட்டி ஆழமாகப் பாய்ந்தான். மீண்டும் மறுகம்பை எடுப்பதற்காக திரும்பியவன் ‘ஆ’ வென்ற முனகலுடன் காலைத் தூக்கிக் கொண்டான். அவனுக்கு நிச்சயமாகத் தெரிந்தது தழும்புபட்டு விட்டதென்று.

வள்ளத்தில் ஏறி காலைப் பார்த்தான். திருக்கையின் அரம் போன்ற மூள் பாதத்தின் பக்கப் பரப்பில் அடித்த காயம் தெரிந்தது. சிறிது இரத்தம் பொசிந்து கொண்டிருந்தது. உடனே வெற்றிலைக் கக்கலை எடுத்து காயத்தின் மீது அப்பிலிட்டு சூத்துவாரிப் பலகையில் தலைவைத்துச் சாய்ந்தவன், வலி பொறுக்க முடியாது வள்ளத்தில் மழைக்காகப் போடப்பட்டிருந்த ‘ஒல்லணிக்குள்’ புகுந்து அங்கு கிடந்த படுக்கைப் பலகையில் புரண்டுகொண்டிருந்தான்.

வலியிலும் சூட அவனது சிந்தனைதனது பழைய வாழ்வை நோக்கி புரண்டு கொண்டிருந்தது. அலைகளும் அவனது சிறிய வள்ளத்தை இரக்கமில்லாமல் புரட்டிப் புரட்டி அடித்துக் கொண்டிருந்தது.

13 வயதுச் சிறுவனாக பாடசாலையில் படித்துக் கொண்டிருந்தான். படிப்பில் கவனம் செல்லவில்லை. இதனால் ஓரே வகுப்பில் இரண்டு வருடங்களாக இருந்தான். அவனது குடும்பம் மிகவும் கஷ்டமான நிலையிலிருந்தது. தகப்பன் சிறகுவலை வைத்திருந்தான். அதன் மூலம் கிடைக்கும் சொற்ப வருமானத்தைக் கொண்டு குடும்பம் நடந்து கொண்டிருந்தது. அவனது மூளை படிப்பில் செல்லாததைக் கண்ட ‘சாதித் தடிப்பு’ மிகுந்த ஆசிரியர்,

“டேய் உனக்கேண்டா படிப்பை. பேசாம் தொழிலுக்குப் போடா. அதுதான்ரா உங்களுக்குச் சரி”

பள்ளிப் பாடங்கள் அவனுடைய மூளையில் ஏறாவிட்டாலும் ஆசிரியரின் இவ்விழிந்த பேச்சுக்கள் அவன் மனதில் ஆழமாகப் பதிந்தன.

“அப்பையா நானும் தொழிலுக்கு வாறன்”

“ஏண்டா, நான் தான் இரண்டாம் வகுப்போட கடலுக்கு வெளிக்கிட்டன் நீயும் ஏண்டா? படித்து நல்லா வாவென்ரா?”

“அப்பையா எங்களைப் படிப்பிக்கிற மாஸ்ரரும் ஒவ்வொரு

நானும் சொல்லுறார் உனக்கேன்றா படிப்பை தொழிலுக்குப் போவென்டு எனக்கும் தொழில் செய்ய ஆசையாக இருக்குதன்”

“எந்த மாஸ்ரரடா சொன்னவன். வாடா கேட்கிறன்”

இப்பொழுது அவன் பள்ளிக்கூடத்துக்கு ஒழுங்காகப் போவதில்லை. தகப்பன் வந்து மாஸ்ரரைப் பேசின பின்பு அவனுக்குப் பயம், வகுப்புக்குப் போனா மாஸ்ரர் காதைத் திருகுவார், மண்டையில் குட்டுவார் என்று. மாஸ்ரரது அடிமட்ட அடியைச் சுகிக்கவே முடியாது இதனால் மாஸ்டருக்கு ‘மொழி முறிச்சான்’ என்ற பட்டப் பெயரையே வைத்திருந்தார்கள்.

“அப்பையா எனக்குப் படிப்பு வருகுதில்ல நான் தொழிலுக்கு வரப் போறன்.”

“ம... படிச்ச என்னத்தைக் கண்டது. சரி வாடா தொழிலையாவது பழகி உருப்படியாகப் போ”

அவனுக்குப் பரம திருப்தி. இனிப் பள்ளிக்கூடம் போகத் தேவையில்லை. மொழி முறிச்சான் பேசவுமாட்டான், அடிபடவும் தேவையில்லையென்று.

ஊரில் அவனோடொத்த பல சிறுவாகள் வறுமையின் காரணமாகவும் ‘படித்து என்ன செய்யப் போகின்றான் தொழிலுக்குப் போய் நாலு பணம் சம்பாதிச்சாலாவது குடும்பச் சுமை குறையுமென்று’ தகப்பன்மார்களின் சுய நலம் காரணமாகவும் ‘கரவலை’ தொழிலுக்குச் சென்று கொண்டிருந்ததனர். கரவலைக்குப் போனா அவன் ‘பழங்கயிற்றால்’ அடிப்பான், பட்டையால் தண்ணீர் ஊற்றச் சொல்லுவான். இதற்குப் பயந்து அவன் கரவலைக்குச் செல்ல மறுத்துவிட்டு தகப்பனுடன் சிறகுவலைக்குப் போகத் தொடங்கினான்.

முன்பு அவன் தகப்பனார் நல்ல தொழிலாளி. சோம்பேறித்தனம் கிடையாது. இந்தச் சிறகு வலைத் தொழிலில் லீவு கிடையாது. ஓவ்வொரு நாளும் பின்னேரம் சூரியன் மறைந்த பின்பு தொழிலுக்குப் புறப்பட வேண்டும். இரவு முழுவதும் கடலிலேயே சீவியம். கடலடி ஒருபுறம், அலைகளால் வள்ளம் ஆடுவது ஒருபுறம், இத்துடன் மழையும் சேர்ந்து கொண்டால்....?

அவனது கரங்கள் இப்பொழுது தடித்து விட்டன. கம்பு பிடித்த உள்ளங் கைகள் மரத்து விறைப்பேறி விட்டன. கடலன்னை அவனை நல்ல தேகழும், பலமுள்ளவனாகவும் ஆக்கிவிட்டிருந்தாள். நாலைந்து

வருடங்கள் தகப்பன் பின் சென்றவன் வலை பாயும் முறமைகளையும், வள்ளம் தாங்குதல், மீன்பாடுகள் இருக்கும் இடங்களையும் அறிந்து கொண்டான்.

இப்பொழுதெல்லாம் அவன் தனியேதான் தொழிலுக்குச் சென்று வந்தான்.

தொழில் போட நாநாறு ரூபா வேணும். வள்ளம் குத்தகைக்குப் பிடிக்க வேணும். இதற்கு என்ன செய்யலாமென யோசித்தான்.

சிறு குடும்பப் பிரச்சினை... பேச்சு வார்த்தை முற்றியது. தகப்பன் கோபத்தில் கம்பால் அடித்தான். கம்பு முறிந்தது. தோருக்கு மேல் வளர்ந்த பையன். அவனை அடிப்பதாவது அவன் கை துருதுருவென்றது.

“போடா வெளியில். நீ இந்த வீட்டிற்கும் வரப்படாது”

அவரும் ஆத்திரத்தில் பேசிவிட்டார். அவனும் சென்று விட்டான். தமக்கையுடன் போய்ச் சேர்ந்து கொண்டான். தமக்கையின் புருஷன் ‘நெலோன் வலை’ சம்மாட்டி அவனுக்கு நெலோன் வலைக்குப் போகப் பயம். நெலோன் வலைக்காரர் ஆழ்கடலுக்குச் செல்லுவார்கள். சிறகுவலையில் ஆள் எட்டும் தண்ணீரில் நின்று தொழில் செய்து பழகிய அவனுக்கு ஆழ் கடல் பயத்தை அளித்தது. அத்துடன் ஆழ்கடல் சூலுக்கலும், ஓங்காளமும், சத்தியும் அவனுக்கு மேலும் பயத்தை உடனடின.

“சம்மா நிற்பானேன் உன் மச்சானுடன் தொழிலுக்குப் போ. அவர் பார்த்துக் கொள்வார்.”

சென்றவன் வலை படுத்தபின் சத்தி எடுக்கத் தொடங்கினன். சாப்பிட்ட சாப்பாடு முழுதும் சத்தியாக வெளி வந்தது. குடல் எல்லாம் நோவால் சுருங்கிவிட அவன் அயர்ந்து என்ஜின் சூட்டின் அரவணைப்பில் உறங்கிவிட்டான்.

“இஞ்சு பாரடா முழு இளந்தாரி சத்தி எடுக்கிறான்”

கூட வந்த தொழிலாளி கேலியாகப் பேசுவது ஆசாட்டமாகக் கேட்டது.

“அக்கா நான் இந்த நெலோன் தொழிலுக்குப் போகயில்ல. எனக்கு காசு மாறித்தா, நான் சிறகுவலை போடுறன். மெல்ல மெல்ல உழைச்சு காசைத் தாறன்”

அவனிடம் இப்பொழுது சொந்தமாக ஒரு சிறகு

வலைக்கூட்டம் இருக்கிறது. மாதக்குத்தகையாக 30 ரூபாவுக்கு ஒரு சிறு வள்ளும் ஒன்றைப் பிடித்தான். திங்கட்கிழமை தொழிலுக்குப் போக வேண்டும். அதற்கு முன்பு அவன் வலைகளை கண்டல்பட்டை போட்டு கொதித்தேறிய தண்ணீரில் அவித்து காயப் போட்டான்.

“புறப்புட்டியில் உழைப்பு எப்படி என்ன?”

“பறுவாயில்ல இரண்டுபறி கிடந்தது”

புறப்புட்டியை நோக்கி காலை வெள்ளாப்போடேயே புறப்பட்டான். அவனது வலிமை மிகுந்த கரத்திலிருந்த ‘மரக்கலால்’ வெகு நிதானமாகவும் அதே சமயம் விரைவாகவும் தாங்கிக் கொண்டிருந்தான். ‘அடுப்புக் கல்லு’, ‘முனைக்களம்’, ‘தும்பிமுட்டு’, ‘பன்னந்த மூட்டு’, ‘புறப்புட்டி’, ‘மண்டைதீவு’ ஆகிய பாடுகளில் பழைய சிறகுவலைக்காரர் வலை பாய்ந்து கொண்டிருந்தனர். புறப்புட்டி பாட்டுக்குச் சென்றவன், அங்கு பாய்ந்து கொண்டிருந்தவர்களுக்கு ‘வாடையாக’ தன் வள்ளத்தை நிற்பாட்டி கட்டை பாய்ந்தான்.

“டேய் தம்பி நில வலைக்குள் வராம தள்ளி உன்ற வலையைப் பாய்டா”

இது அவனுக்கும் தெரிந்ததுதான்.

“சரியன்”

“ஆண்டவனே நீ தான் இருக்கிறாய்”

என்று சூறிய வண்ணம் போத்தவில் கொண்ட வந்திருந்த ‘வாடைக்கு தெளிக்கும்’ பச்சமஞ்சள் தண்ணீரை எடுத்து வலைகளின் மீது தெளித்தான்.

முதலில் வாசல் கம்பை எடுத்து நீர் பார்த்து பாய்ந்தான். ‘புறவலைக்கம்பு’ முப்பது பிறம்பாக அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தது. ஒவ்வொன்றாக எடுத்துக் குத்தக் கொடங்கினான். பின் ‘சிறகுக்கான’ இருபத்திரண்டு கம்புகளையும், ‘கெட்டுக்கான’ முப்பது கம்புகளையும் குத்தினான்.

வலைகள் எடுத்து நீரில் மூழ்கி ‘கோடானுக்குள்’ கம்பை விட்டு கால் பெருவிரலால் இழுத்துப் பிடித்து ஆழமாகப் பாய்ந்தான். மீண்டும் ‘நிலவலைக் கம்புகளை’ குத்தி வலையை சாத்தத் தொடங்கினான். சூரியன் உச்சிக்குவர அவனது அலுவலும் முடிந்தது. அவன் சிரமத்தையோ களைப்பையோ பொருட்படுத்தவில்லை.

‘செக்கலிலேயே’ அவன் காவலுக்குப் போய்விடுவான். போகும் பொழுது ‘கடிப்பு வலை’ காலுக்குப் போடும் றபர்

இவைகளையும் கொண்டு செல்வான். இரவு முழுவதும் வள்ளத்திலேயே இருப்பான். ‘வெள்ளாப்பு’ சமயத்தில் மீன் இழுக்கத் தொடங்கினான்.

பின் இருட்டுக் காலமாகையால் அவனுக்கு வெள்ளோரா, வடையன், திரளி, கணவாய், நன்டு ஆகியன கிடந்தன.

அவனது வலையில் ‘மோவலை’ சில இடங்களில் அறுந்த கிடந்தது. இரவில் வேறு வள்ளங்கள் வலைமீது செல்லும்போது அறுவது வழக்கம். இதற்காகவே மெல்லிய இழையை மேலே போட்டிருப்பார்கள். வலை இரண்டு மூன்று இடங்களில் பியந்து கிடந்தது. பன்ன ஈக்கிலால் அவற்றைப் பிதைந்தான்.

தூரும் துருத்தியுமாக இரண்டு பறி கிடந்தது. எப்படியும் இருபது ரூபாய்க்கு பழுதில்ல.

அன்று இரவு அவன் காவலுக்குப் போகவில்லை. மறுநாள் வெள்ளாப்புக்கு மீன் இழுக்கச் சென்றவன் தன் வலைகளைக் காணாது திகைத்தான். கம்புகள் சில கடலில் மிதந்து கொண்டிருந்தன.

வலைக் களவு இஞ்ச கூடத்தான். இரவு காவலுக்குப் போகாவிடில் வலைகளின் பாடு அதோகெதிதான்.

மீண்டும் கடன் பட்டு பழைய வலைகள், கம்புகள் வாங்கினான். இங்கு பாய்ந்தால் வலை களவு போகுமென்று அஞ்சி ‘ஒலைத்துறையில்’ கொண்டு போய் பாய்ந்தான். ஆனால் அங்கும் வலை களவு போய்விட்டது. அவன் மனம் மிகவும் வேதனைப்பட்டது. இப்படி ஒவ்வொரு சமயமும் களவு போனால்...?

‘இனி நானும் தொடங்க வேண்டியதுதான்,’ என நினைத்த மறுகணமே...

‘சீ! எடுத்தவன் யாரென்று தெரியாது. ஏன் எடுக்காதவனுக்கு நட்டத்தை கொடுக்கவேணும்?’

தான் நட்டப் பட்டதை அவன் பொருட்படுத்தவேயில்லை. தான் தனி ஆள். இம்முறை களவின் பின் அவனிடம் கம்புகளும் சில வலைகளுமே மிஞ்சின இவற்றைக் கொண்டு தொழில் செய்ய முடியாது. மேலும் இந்தக் காலத்தில் உழைப்பும் கட்டை. ஆகவே இத் தொழிலை ஏற்றிவிட்டு தற்காலிகமாக வேறு தொழில் செய்ய விரும்பினான்.

இப்பொழுது அவன் பயத்தை விடுத்து ‘அறக் கொட்டியான்’ தொழிலுக்குப் போகத் தொடங்கினான். கிடைத்த வருமானத்தைக் கொண்டு தமக்கையின் கடனை அடைத்தான். தன் சிறகுவலைத்

தொழிலுக்கும் வேண்டியவற்றை சிறுகச் சிறுக சேர்த்தான். இரண்டாமாதமே இத் தொழில் பிற்பாடு ‘பாச்சவலை’, ‘தூண்டில் வலை’ அதுவும் இரண்டு மாதமே. அவன் மனதில் அமைதியில்லை. சந்தோசமில்லை.

மார்கழி மாதம் முடிந்து விட்டது. சிறகுவலை அவனை அழைத்தது. ஆளுக்குப் பின் ஆளாகச் செல்லாமல் சுதந்திரமாக தனியே செல்வதையே அவன் விரும்பினான். அவனைக் கட்டுப்படுத்துவார் எவருமில்லை தனக்குத் தானே ராஜாவென பெருமிதம் கொண்டான்.

வாடைக்காற்று வீசிக் கொண்டிருந்தது. ‘அடுப்புக் கல்லு’ பாட்டை நோக்கி அவனது சிறிய வள்ளம் கடலைக் கிழித்தேகிக் கொண்டிருந்தது.

அவனது எண்ண அலைகள் ஓயாது ஓழியாது சிறகு வலையையே எண்ணியது.

ஆம் மீண்டும் சிறகுவலை அவனை அழைத்தது.
ஆசையுடன் சென்று கொண்டேயிருந்தான்.

அவனது வள்ளம் விலங்குப் பாடாகக் கிடந்து அடைந்தது. அலைகளின் எழுச்சியால் கடல் நீர் அவனுக்கடித்தது. திடுக்கிட்டு எழுந்தான். வலி குறைந்திருந்தது. மீண்டும் ‘அடுப்புக் கல்லுப் பாட்டை’ நோக்கி சென்று கட்டை பாய்ந்து வலைபாயத் தொடங்கினான்.

○○

இதயம்
1971 ஜூலை

சலிப்பு

“இன்று வேலையில்லை. போய் நாளைக்கு வா...”

நகரசபை ஓவசியரின் குரல் கணத்து ஒலிக்கிறது. அவன் பரிதாபமாக நிற்கின்றான். இன்றைக்கும் வேலையில்லையே என்ற நினைப்பு அவனுக்கு வேதனையைத் தந்தது. இன்றைக்கு மட்டும்தான் வேலையில்லையென்றால் அவன் கவலைப் பட்டிருக்க மாட்டான். ஆனால் இந்த வருடம் பிறந்த நாள் தொடக்கமே அவன் வேலை செய்த நாட்களை விரல்விட்டு எண்ணிவிடலாம். அது அவனது அவ்வருட தலைவிதி.

விடியற்காலை எழுந்து முகம் கழுவிவிட்டு சாப்பாட்டுக்காக ஏதோ பலகாரத்தை கொஞ்சமாகச் சாப்பிட்டுவிட்டு தண்ணீரால் வயிறை நிரப்பி வேலைக்கென்று புறப்படுவான். இங்கு வந்தால் வேலையில்லை... சே! என்ன வாழ்க்கை? விரக்தியுடன் தலையை ஆட்டிக் கொண்டான்.

கஷ்டம். நாள்முழுவதும் கஷ்டம்.

கட்டிட வேலையில் கூலியாளாக இருந்து அவன் பட்ட கஷ்டங்கள்...

கட்டிட வேலையைப் பற்றி வேடிக்கையாகக் கூறுவார்கள். கருக்கலில் எழுந்து வேலைக்குப் போய் மாலை இருட்டியபின் வேலைவிட்டுத் திரும்புவதென்று.

ஊர் முதலாளி ஒருவரோடு அவன் வேலைக்குச் செல்லத் தொடங்கினான். முதலாளி ஊரில் வீடுகள் கட்டுவதற்கு கொன்றாக்கற் எடுப்பவன். முதலாளியின் நினைவெல்லாம் லாபத்திலேயே இருக்கும். அவன் லாபம்...? இவர்களின் கூடிய உழைப்பு. இதற்காக அவன் தரும் ஊதியம் முன்பு மூன்று ரூபா. முதலாளி நிற்கும் சமயத்தில் மேசன்மார்கள் “டேய் கல்லைக் கொண்டு வா, சீமேந்தைக் கொண்டுவா,” என்று பத்தரைக் கட்டை சுதியில் கத்துவார்கள். அதே சமயம் வேறொரு மேசன் கலவை ஒழியுது சீக்கிரம் கலவையைப் போடு என்பான்.

முதலாளிக்குப் பரம திருப்தி.

கொன்றாக்கற் நட்டப்படாது.

“டேய் அந்த ஆறு அடி மட்டப் பலகையை எடு”

அவன் கைக்குப் பக்கத்திலேதான் இருக்கும் அந்த மட்டப்பலகை. ஆனாலும் அவன் அதை எடுக்காமல் இவனையே கூப்பிடுவான். வீட்டில் வேலைக்காரர்களை வைத்து அதட்டி அதிகாரம் பண்ணி வேலை வாங்காததை இவர்கள் மூலமாக நிறைவேற்றி மனதைச் சாந்திப்படுத்திக் கொள்ளுகிறார்கள் போலும்.

வேலை முடியும் சமயத்தில் “டேய் வாளிக்குள் தண்ணீர் கொண்டு வா” அவன் தண்ணீர் கொண்டு வந்து வைக்க அவர்கள் அதில் முகம் கழுவுவார்கள்.

“டேய் மட்டப்பலகையை எல்லாம் துடைத்து வை, தண்ணீரில் கழுவாதே மண்ணில் அழுத்திக் கூடை. சாந்தகப்பை, தூக்குக் குண்டு, நீர்மட்டம், நூற்கயிறு, கவனம்.”

வேலைக் கஷ்டம் போக இவர்களுக்கு குற்றேவல் செய்து முடித்து வீடு திரும்புவதற்குள் இரவாகிவிடும்.

அவன் இளம் வயதிலேயே திருமணம் செய்துவிட்டான். இங்குதான் குடும்பக் கட்டுப்பாட்டுச் சட்டம் இல்லையே. அதை மனதில் கொண்டுதான் என்னவோ நான்கு வருடங்களில் மூன்று குழந்தைகளுக்கு தந்தையாகிவிட்டான். மனவி மக்கள் இவர்களுடன் தன் வயிறும் நிரப்ப வேண்டும். மூன்று வேளைக்கு

இல்லாவிட்டனும் ஒரு வேளைக்காவது வேண்டுமே. வேலையில்பட்ட கஷ்டங்களினால் அலுத்து வீட்டிற்கு வரும் அவன் எப்படி மக்களுடன் அன்பாகப் பேச முடியும். எதற்கெடுத்தாலும் சினந்து பேசத் தொடங்கினான்.

“டேய் அதுகள் எங்கே?”

“அதுகள் படுத்துட்டுங்க”

ஆரம்ப காலத்தில் மனைவி மேலிருந்த அன்பு கொஞ்சம் கொஞ்சமாக குறையத் தொடங்கியது. ஏதோ சாப்பிடுவதாகப் பாவனை பண்ணி விட்டு பாயிலே படுத்துவிடுவான். அவன் மனைவி அவன் கால்களைப் பிடித்தவண்ணம் இருப்பாள். அச் சமயத்தில் அப்பிடிப்பு அவனுக்கு மிகவும் தேவையாக இருக்கும். சில சமயங்களில் “சீ... காலைப்பிடித்தது போதும் போய் படு” என்று சினந்து கொள்வான்.

ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் வேலையில்லை. அன்றுதான் கணக்குப் பார்ப்பார்கள், காலை வெள்ளனயோடேயே போய் மற்றவர்களுடன் தானும் ஒருவனாய் நிற்பான். ‘மு’ வருவார், வந்தவுடன் கொன்றாகற் நட்டம் என்று பிலாக்கணம் பாடத் தொடங்குவார். ‘மேசன்மார்கள்’ பார்ப்பார்கள். பழி தங்கள் மேல் விழாமலிருப்பதற்காக “இந்தக் கூலியாட்கள் மிகவும் மோசம். இவர்களை வைத்து வேலை செய்தால் நட்டப்படாமல் என்ன செய்யும்.” வாழைப்பழத்தில் ஊசி ஏறுவது மாதிரி ‘மு’ விடம் சொல்வார்கள்.

அப்புறம் என்ன...?

‘மு’ ஒரு குட்டிப் பிரசங்கம் வைப்பார். இவையெல்லாம் அவனுக்குப் பழக்கமாகிவிட்டது. ஒரு வழியாக சம்பளப் பணத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு திரும்பி விடுவான். சில சமயங்களில் முதலாளி “ஊரில் காசு நிற்கிறது. காசு அவர்கள் தரவில்லை. நாளை அல்லது மறுநாள் கணக்கை முடித்து விடுவேன்” என்பார். அவரைத் தட்டிக்கேட்க முடியாது. காரணம் பகைத்தால் இவ்வழைப்புக்கே மன்.

விரக்தியுடன் விதியை நொந்து கொண்டு சென்றுவிடுவான். மத்தியான வெய்யில்...

அவன் ‘சவளால்’ கொங்கிறீற் குழைத்தக் கொண்டிருக்கிறான். அரசாங்க செயலகம் ஒன்றைக்கட்டி முடிப்பதற்கு அவசர அவசரமாக வேலை நடக்கிறது அன்று இரவு வேலை செய்யவேண்டும் ‘மு’க்கு விட்டார்.

குடும்பச்சுமையை எண்ணுகின்றான் சோர்வு மறைகின்றது. இரவு மின்சார ஒளியுடன் வேலை நடைபெறுகின்றது. சரியாகச் சாப்பிடாத களை தலை இலோசாகச் சுற்றுவது மாதிரி.

“ஏய் சிமேந்தைக் கொண்டுவா?”

இரண்டாவது சாரத்தின் மேல் இருந்த மேசனின் குரல்.

“இதோ கொண்டு வாறான்”

தாச்சிக்குள் சிமேந்தை நிரப்பி சாரம் வழியாகச் செல்லுகின்றான்.

“அய்யா நீங்க வீட்டிற்கு வரவில்லையா?”

மகளின் குரல் கேட்டுப் பார்த்தவன் நிதானம் தவறிக் கீழே...

நாளைக்குத்தானே எனக்குக் ‘கரண்டி’ தருவதாக பெரிய மேசன் சொன்னாரே. இவ்வளவு காலமும் கூலியாக நின்று கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மேசன் வேலை பழகி ஓரளவு திருப்தி என்றவுடன் தலைமை மேசன் ‘சாந்தகப்பை’ ஒன்று கொடுப்பான். அதைப்பெற்ற பின் தான் அவன் மேசனாகக் கருதப்படுவான். அதைப் பெறவிருக்கும் சமயத்தில் சே... இந்தக் கால் நடக்க முடியாமல் இருப்பதை விட இறந்திருக்கலாமே!

இப்பொழுதெல்லாம் அவன் வேலைக்குச் செல்வதில்லை. காலில் பத்துப் போட்டிருந்தார்கள். அவன் மனவியே அவன் வேலையிடத்தை நிரப்பி வந்தாள். அவள் களைத்தப் போய் வரும் சமயத்திலெல்லாம் அவன் அவளை ஆறுதலாக அணைத்து கால்களைப் பிடித்து விடுவான். அவள் மறுத்தாலும் கேட்கமாட்டான்.

காலம் தன் பயணத்தை தொடர்கிறது. இப்பொழுதெல்லாம் அவனால் நடமாட முடியும். மீண்டும் அவனால் கூலி வேலைசெய்ய கால்கள் இடம் கொடுக்கவில்லை. ஆகவே தனக்குத்தானே ‘கரண்டி’ வாங்கிக் கொண்டு மேசனாகின்றான்.

ஊரிலே அவனை மதிக்கவில்லை.

“யோன் நீ நகரசபை, பட்டினசபை இவற்றில் ஏதாவது ஒன்றிற்கு வேலைக்குப்போ. அங்கு வேலை கஷ்டமாக இருக்காது”

“உண்மை தான்”

அனால்....

“இன்று வேலையில்லை... போ.”

ജ്യോതി ചെൻറർ 021/222 9021

Digitized by Noolaham Foundation,
noolaham.org | aavanaham.org